

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeto przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: Raymund G Jolly. Wydawca: **Swiecki Ruch** Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny w Polsce — **Wiktor Stachowiak**), skrytka pocztowa nr 44, 60-955 Poznań. Adres międzynarodowy: Chester Springs. Pa. 19425, USA.
Cena: w prenumeracie rocznej zł 27, pojedyn. numeru zł 4.50

KRÓLESTWO BOŻE

(E. tom 17, roz. 5)
(Ciąg dalszy z T.P., 1961, 76)

Z POWYŻSZEGO widzimy, że w tych trzech cytatach Pisma Św., dwie fazy Królestwa są wykazane przez słowa Syon i Jeruzalem. Obecnie wykażemy, że również inne teksty pokazują te dwie fazy jeszcze innymi sposobami.

W Psalmie 107: 32 mamy jeden z takich ustępów: „Niech go [Boga] wywyższają w zgromadzeniu ludu, a w radzie starców [starszych w ang.] niechaj go chwala”. Zgromadzenie ludu oznacza tu po pierwsze Małe Stadko, a po drugie współdziałających braci Wielkiego Grona. Przez radę starszych należy rozumieć Starożytnych i Młodocianych Godnych, którzy będą ziemską fazą Królestwa Bożego. A więc tymi dwiema fazami Królestwa Bożego są: niebieska (Chrystus i Kościół niewidzialny i nieśmiertelny, mający na wieki nieśmiertelność i nieskazitelność - gdy zaś Wielkie Grono, współdziałając z nimi, ma nieskazitelność, lecz nie ma nieśmiertelności) i ziemska faza (Starożytni i Młodociani Godni, współdziałający z niewidzialną fazą Królestwa). Obie te fazy, niebieska i ziemska, będą przeprowadzać Plan Boży w owym czasie i doprowadzą do tego, że chwała, cześć, sława, powaga, miłość i posłuszeństwo będą oddane Bogu doskonałej mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy przez całą wieczność. Tego oni dokonają we wiernych.

Izajasz 32: 1 jest następnym ustępem odnoszącym się do tego punktu: „Oto król będzie

królował w sprawiedliwości, a książęta w sędzie panować będą”. Królem z tego wiersza jest Jezus Chrystus i Kościół - Jego Ciało. Oni więc, jako niebieska faza Królestwa, będą królować w sprawiedliwości. Wszystko cokolwiek będą czynili, będzie w doskonałej zgodzie ze sprawiedliwością, mądrością, miłością i mocą Bożą, które oni będą chwalebnie reprezentowali we wszystkich swych poczynaniach i czynnościach. Książęta, którzy będą

panowali w sędzie, tzn. w zgodzie z doktrynalnymi naukami, jakie wyda wielki Król, są to Starożytni i Młodociani Godni. Oni wykonują władzę jako widzialni przedstawiciele niewidzialnego Chrystusa i Kościoła, oraz ich towarzyszy Wielkiego Grona.

W 1 Moj. 22: 17, 18 znajdujemy jeszcze jeden ustęp wspominający o dwóch fazach Królestwa. Mamy tu podane Boskie Przymierze Związane Przysięgą: „Przez samego siebie przysięgłem... Błogosławiąc, błogosławić ci będę [Abraham jako ojciec wierzących w Przymierzu Abrahamowym, jest uczyniony przedstawicielem Boga - dawcy Przymierza Abrahamowego, który jest związany nie tylko swoją obietnicą, ale i przysięgą], a

rozmnażając rozmnożę nasienie twoje jako gwiazdy na niebie [gwiazdy na niebie przedstawiają niewidzialną fazę Królestwa, jego niebieską część, tj. po pierwsze Małe Stadko z Jezusem jako Głową, a po drugie Wielkie Grono jako ich towarzyszy], i jako piasek, który jest na brzegu

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE”
2 Piotra 1:12

DWUMIESIĘCZNIK

Wrzesień - Październik 1961	Nr 198 (5)
Królestwo Boże – Ciąg dalszy	98
Widzialność Ziemskiej Fazy Królestwa	99
Cele Królestwa	101
Poddani Królestwa	102
Rezultaty Rządu Królestwa	103
Ostatnie Pokrewne Czynności Eliasza i Elizeusza –	
Ciąg dalszy	103
Pytania Bereańskie	105
Trąby i Marsze Wieku Ewangelii – Ciąg Dalszy	
Pytania Bereańskie	115
Duch Święty – Jego Świadectwo – Odpowiedzi	
Na Nieuzasadnione Argumenty	119
Jego Świadectwo	119
Powszechne Błędne Pojęcie	119
Jego Znaczenie	119
Jego Siedem Części	119
Jego Zastosowanie do Godnych	119
Odpowiedzi na Nieuzasadnione Argumenty	119

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSZTUSA”
Tytus 2:13

morskim [piasek przedstawia ziemską fazę Królestwa, ponieważ piasek na brzegu morskim są ziemskie]; a odziedziczy nasienie twoje bramy nieprzyjaciół swoich [Jezus i Kościół jako to nasienie, zwycięży wszystkich swoich nieprzyjaciół: Szatana, świat i ciało; zwycięży tych, którzy postawieni nad nami, występowali przeciw nim podczas Wieku Ewangelii, jak i w Wieku Żydowskim. Oni posiadają bramy nieprzyjaciół swoich w tym znaczeniu, że zwyciężą ich]; I błogosławione będą w nasieniu twoim wszystkie narody ziemi, dlatego, żeś usłuchał głosu mego., Wszystkie narody w swoim czasie będą błogosławione przez Chrystusa i Kościół; one będą błogosławione na tyle, na ile będą posłuszne temu Królestwu. Jedni poddadzą się, będąc wiernymi i posłusznymi Królestwu, inni zaś nie poddadzą się łatwo, lecz prawie wszyscy otrzymują pewien stopień błogosławieństwa, jak np. to, że byli wzbudzeni ze śmierci Adamowej, błogosławieństwo oświecenia, błogosławieństwo zyskania żywota wiecznego, oraz znajdowania się pod warunkami sprzyjającymi i prowadzącymi do sprawiedliwości, a znajdując się w tak błogosławionych warunkach otaczających ich, będą mieli sposobność zademonstrowania, czy okażą się posłusznymi Bogu. Niektórzy będą wierni do ostatniego stopnia pomimo wszelkich pokus i wysiłku, by sprowadzić ich do upadku, obojętne czy będzie to czynione przez Szatana, czy też przez tych, którzy powstaną przeciwko nim w Małym Okresie przy końcu Tysiąclecia. Tak wierni pójdą do żywota wiecznego, ciesząc się z błogosławieństw restytucyjnych na wieki. Ustęp ten, jak widzimy, opisuje nie tylko o dwóch fazach Królestwa, ale także o dziele błogosławienia wszystkich narodów ziemi, co będzie dokonane podczas Tysiąclecia.

WIDZIALNOŚĆ ZIEMSKIEJ FAZY KRÓLESTWA

Po podaniu niektórych szczegółowych dowodów wykazujących, że Jezus i Kościół wraz z Wielkim Gronem jako pomocnikami, będą pierwszą fazą Królestwa, niebieska i niewidzialna, jak również niektórych ogólnych dowodów, wykazujących, że będą dwie fazy Królestwa, zwrócimy się obecnie do szczegółowych dowodów, które wykażą, że Starożytni i Młodociani Godni stanowić będą drugą fazę Królestwa. Faza ta nie będzie niebieska ani niewidzialna, lecz ziemska a stąd widzialna.

Rozpoczniemy z tekstem z Ew. Jana 3: 13: „A nikt nie wstąpił do nieba, tylko ten, który zstąpił z nieba, Syn człowieczy”. Jezus wykazał tutaj Nikodemowi, że żadna z ludzkich istot, nikt nie wstąpił ani nie mógł wstąpić do nieba, ponieważ są tam warunki tylko dla istot duchowych; istota ludzka musiałaby być wprawdzie spłodzona i narodzona z Ducha, zanim mogłaby wstąpić do nieba - niewidzialnej fazy Królestwa (w. 5). Jedynymi istotami, które były spłodzone i które mogą być narodzone z Ducha, oraz wejść do tej fazy Królestwa - do ich wiecznego miejsca zamieszkania -

byli po pierwsze Chrystus, Głowa a następnie Jego Oblubienica jako Ciało, z jej towarzyszkami Wielkim Gronem. Tekst ten jasno wskazuje, że nikt ze Starożytnych Godnych nie wstąpił do nieba; ani też żaden z nich nie mógł wstąpić, ponieważ nie był spłodzony z Ducha. Jezus był jedyną istotą, która jako pierwsza otrzymała Ducha w tym znaczeniu. Z tego powodu Starożytni Godni wraz z Młodocianymi Godnymi, będą stanowić ziemską, widzialną fazę Królestwa.

Ta sama myśl znajduje się w Dz. Ap. 2: 34: „Albowiem Dawid nie wstąpił do nieba, lecz sam powiada: Rzekł PAN Panu memu, siądź po prawicy mojej”. Oczywiście Dawid nie wstąpił do nieba, bo św. Piotr daje nam to do zrozumienia gdy mówi, że Dawid umarł i pogrzebany jest, a grób jego jest u nas aż do dnia dzisiejszego (w. 29). Powodem, dla którego Dawid nie wstąpił do nieba jest to, iż nie był on spłodzony z Ducha Św. i dlatego powstanie z śmierci tak, jak reszta Starożytnych Godnych. A jako jeden ze Starożytnych Godnych będzie on prawdziwie wiernym i to nie w niebieskiej, ale w ziemskiej, widzialnej fazie Królestwa.

Wyjątek z listu do Żydów 2: 3 pokazuje również, że sposobność znajdowania się w niebieskim niewidzialnym Królestwie, była zamknięta aż do Pierwszego Przyjścia naszego Pana. Dlatego żaden ze Starożytnych Godnych nie może być z fazy niebieskiej: „Jakoż my ucieczemy, jeśli zaniedbamy tak wielkiego zbawienia, które wzięwszy początek opowiadania przez samego Pana od tych, którzy go słyszeli, nam jest potwierdzone?”. Tym wielkim zbawieniem jest Wysokie Powołanie. Zaniedbującymi to wielkie zbawienie są ci, którzy po powołaniu nie żyją według niego, nie dotrzymują swych ślubów poświęcenia, ażeby pozostawać umarłymi dla siebie i świata a żywymi dla Boga, zaniedbują wywyższanie Boga w Jego doskonałych przymiotach, mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy między ludźmi. To wielkie zbawienie wzięło początek opowiadania przez Jezusa, podczas Jego Pierwszego Przyjścia. Pan był pierwszym, który przyniósł nam wiadomość o Wysokim Powołaniu. Apostołowie byli pierwszymi, którzy dowiedzieli się o tym a następnymi z kolei ci, którzy postępowali za Nim, tj. 500 braci, którzy wytrwali do końca Jego posłannictwa i którzy po zmartwychwstaniu byli mniej lub więcej przekonani, że Pan powstał z umarłych. Zbawienie to było potwierdzone ludowi Bożemu, Małemu Stadku, jako prawdziwe. Potwierdzili to ci, którzy Go słyszeli, tj. w pierwszym rządzie Apostołowie w liczbie 12; potwierdzanie to postępowano przez cały Wiek Ewangelii, będąc wykonywane przez członków gwiazd i ich specjalnych pomocników, oraz przez tych, którzy spoglądali na nich jako na swych nauczycieli. Potwierdzali to oni ustnie przez swoje świadectwa, życie i nauki. Oni udowodnili, że to wielkie zbawienie było prawdziwe, a ci, którzy uwierzyli ich poselstwu i byli mu posłuszni oraz dowiedli swej wierności do końca, otrzymali w nagrodę

miejsce w chwalebnym, niewidzialnym Królestwie niebieskim. Tekst ten dowodzi również, że żaden ze Starożytnych Godnych nie dostąpi tej fazy Królestwa niewidzialnego, lecz wskazuje raczej na to, że będą oni w ziemskiej, widzialnej fazie Królestwa.

Joela 2: 28 także odnosi się do tego punktu: „A potem [Po wydarzeniach jakie są opisane w powyższych wierszach łącznie z wielkim spustoszeniem, które zostało dokonane przez wielkiego Antychrysta (Papiestwo) i małego Antychrysta (Sekciarstwo Protestanckie); po Wieku Ewangelii, którym powołanie do niebieskiego, niewidzialnego Królestwa jest ograniczone] wyleję Ducha mego na wszelkie ciało [raczej *dla* wszelkiego ciała. Tutaj jest przedstawiona obietnica restytucji, którą Bóg obiecał dać rodzajowi ludzkiemu], a prorokować będą [nauczać] synowie [Cielesny Izrael] wasi [Chrystusa, Głowy i Ciała] i córki wasze [córki oznaczają tu Pogan łącznie z odpadłymi Żydami, którzy przestali wierzyć w Przymierze Mojżeszowe, odrzucili proroków Starego Testamentu i odrzucili Chrystusa oraz Apostołów w czasie głoszonego im poselstwa podczas Żniwa Wieku Żydowskiego i którzy przez cały Wiek Ewangelii cierpieli pod przekleństwem jakie ściągnęli na nich ich ojcowie gdy wołali: „Krew jego na nas i na dziatki nasze”]; starcom waszym sny się śnić będą [Starożytni Godni rozumieją głębsze rzeczy z objawienia Bożego], a młodzieńcy wasi [Młodociani Godni] widzenia widzieć będą [łatwiejsze rzeczy ze Słowa Bożego]”. Ponieważ zarówno Starożytni jak i Młodociani Godni będą podlegali pod wylanie Ducha Św. dla wszelkiego ciała po Wieku Ewangelii, możemy z tego jasno widzieć, że nie będą oni stanowić niewidzialnej fazy Królestwa niebieskiego, ale ziemską, widzialną fazę.

Następnie rozpatrzmy niektóre dodatkowe ustępy Pisma Św., które wprost pokazują, że Godni, jako podrzędna faza Królestwa będą widzialni na ziemi.

W 1 Moj. 13: 14, 15 czytamy: „I rzekł Pan do Abrahama, potem gdy się odłączył Lot od niego: Podnieś teraz oczy swe, a spojrzysz z miejsca, na którymś teraz na północy, i na południe, i na wschód, i na zachód słońca. Wszystkie bowiem ziemię, którą ty widzisz, dam tobie, i nasieniu twemu aż na wieki”. Pan ukazywał Abrahamowi ziemię Palestyńską i obiecał, że mu ją da w dziedzictwo. Abraham umarł nie otrzymawszy urzeczywistnienia obietnicy, lecz otrzyma je we właściwym czasie a czasem tym będzie Wiek Tysiąclecia, ponieważ Abraham będzie jednym ze Starożytnych Godnych i wtedy otrzyma ziemię, którą mu Bóg obiecał. Ze Starożytnymi Godnymi będą w owym czasie połączeni Młodociani Godni, gdyż i oni będą mieli udział w ziemi, ponieważ wraz ze Starożytnymi Godnymi będą widzialną fazą Królestwa w tym czasie.

Do tego punktu odnoszą się również Dz. Ap. 7: 5. „I nie dał mu w niej dziedzictwa i na stopę nogi, choć mu ją był obiecał dać w dzierżawę [w ang. *w posiadanie*], i nasieniu jego po nim, gdy jeszcze nie miał potomka”. Św. Szczepan

wskazuje tu na fakt, że ta obietnica nie wypełniła się za życia Abrahama i zapewnia nas, iż ona wypełni się we właściwym czasie, ponieważ Bóg obiecał jej urzeczywistnienie Abrahamowi, a z nim reszcie Starożytnych Godnych, którzy posiadą ziemię jako część widzialnej fazy Królestwa niebieskiego. Ta obietnica jest pewna, ponieważ została związana przysięgą; a Bóg nie jest kłamcą ani krzywoprzysięzcą. We właściwym czasie Bóg wzbudzi Abrahama ze stanu śmierci i da mu obiecanie dziedzictwo.

Ps. 45: 17 jest innym jeszcze dowodem, że Godni będą ziemską, widzialną fazą Królestwa niebieskiego. „Miasto ojców twych będziesz mieć synów twych, których postanowisz książętami po wszystkim ziemi”. W tym wierszu Bóg przemawia do Pana naszego Jezusa Chrystusa, gdy mówi, że pewne osoby, które były Jego przodkami i takimi pozostają, zamiast tego, staną się Jego dziećmi. To są właśnie Starożytni Godni: Abraham, Izaak, Jakub, Mojżesz i wszyscy prorocy oraz inni wierni sprzed Wieku Ewangelii. Ci więc wszyscy, którzy dotąd pozostają ojcami Jezusa, staną się Jego dziećmi, gdy On wzbudzi ich ze snu śmierci; oni staną się również dziećmi Kościoła, albowiem pod Chrystusem jako Głową, Kościół będzie pomagał w przywracaniu życia Starożytnym Godnym. Chrystus i Kościół postanowią ich książętami po całej ziemi i nazną ich jako ziemską fazę Królestwa. W ten sposób cała ziemia będzie im podlegała. Do nich przyłączą się Młodociani Godni jako książęta. Obie te klasy panować będą na ziemi w sprawiedliwości, ze Słowem Bożym z którego będzie pouczana ludzkość.

W Ew. Mat. 11: 11 znajduje się jeszcze jeden dowód, który wykazuje dwie fazy Królestwa: „Zaprawdę powiadam wam: Nie powstał z tych, którzy się z niewiast rodzą, większy nad Jana Chrzciciela; ale który jest najmniejszym w królestwie niebieskim, większy jest, niżeli on”. Ostatni ze Starożytnych Godnych, Jan Chrzciciel, któremu był powierzony chwalebny urząd ogłoszenia Izraelowi Mesjasza, a który mówił o sobie, że był przyjacielem Oblubieńca i że pozyskiwał członków do Jego Oblubienicy, Jego Ciała, a który jest tutaj przedstawiony jako jeden z największych Starożytnych Godnych, pomimo tego został wyraźnie nazwany mniejszym, czyli niższym od najniższego z klasy w Królestwie niebieskim. On będzie niższym od Jezusa i Kościoła, a nawet niższym od ich towarzyszy - Wielkiego Grona, którzy będą mieli nieskazitelność, nie posiadając jednak nieśmiertelności. Jan Chrzciciel razem z resztą Starożytnych i Młodocianych Godnych znajdą się w ziemskiej, widzialnej fazie Królestwa i otrzymają restytucję podczas tysiąca lat, a dopiero pod koniec Tysiąclecia będzie im dana sposobność zmiany natury. Wtedy otrzymają dziedzictwo niebieskie, lecz nie będą mieli nieśmiertelności, ale na podobieństwo Wielkiego Grona otrzymają nieskazitelność.

Dodatkowy dowód, w którym również są wspomniane dwie fazy Królestwa jest zawar-

ty w sławnym oświadczeniu naszego Pana w Ew. Łuk. 13: 28 - 30: „Tam będzie płacz i zgrzytanie zębów, gdy ujrzycie Abrahama, Izaaka, i Jakuba i wszystkie proroki w królestwie Bożym, a samych siebie precz wyrzuconych. I przyjdą drudzy od wschodu i od zachodu i od północy i od południa, a usiądą za stołem w królestwie Bożym. A oto są ostatni, którzy będą pierwszymi, a są pierwsi, którzy będą ostatnimi”. Jezus mówił to do Faryzeuszów, którzy Go ustawicznie prześladowali, mówili przeciw Niemu i starali się Go dostać samego. Pan mówił im, że będą w wielkim smutku i przygnębieniu, gdy ujrzą Abrahama, Izaaka i Jakuba, oraz wszystkich proroków Starego Testamentu, a także i innych Starożytnych Godnych w Królestwie Bożym, a samych siebie wyrzuconych precz. Trzeba zauważyć, że Jezus mówi, iż Starożytni Godni będą widziani w Królestwie („gdy ujrzycie”), lecz o tych, którzy przyjdą od wschodu i zachodu, od północy i południa, nie mówi, iż będą w Królestwie widziani (Ps. 107: 3; Dz. Ap. 15: 14). Powodem zmiany w wyrażeniu jest to, że gdy Jezus mówi o dwóch fazach Królestwa, to właściwa klasa Królestwa - Małe Stadko wraz z Wielkim Gronem będą duchami, a przeto niewidzialnymi; podczas gdy Starożytni i Młodociani Godni będą istotami ludzkimi, a zatem widzialnymi. Będzie to więc Królestwo dobrze zorganizowane i zupełnie wyposażone, które obejmie kontrolę nad sprawami ludzkimi, jako Królestwo Boże między ludźmi. Małe Stadko chociaż powołane na ostatku, będzie pierwsze w mocy, urządzie, zaszczycie i pracy Królestwa, podczas gdy Starożytni Godni, chociaż powołani pierwsi, będą ostatnimi posiadającymi mniejszą moc, urząd, pracę, zaszczyt i naturę anizeli niebieska, niewidzialna faza Królestwa.

Na koniec, co się tyczy ziemskiej, widzialnej fazy Królestwa, weźmiemy pod uwagę dwa wiersze z listu do Żydów 11: 39, 40: „A ci wszyscy świadectwo otrzymawszy przez wiarę, nie dostąpili obietnicy. Przeto, że Bóg o nas coś lepszego przejrzał, aby oni bez nas nie stali się doskonałymi”. Apostoł Paweł odwołuje się tutaj do bohaterów wiary, o których opisuje wyżej w tym samym rozdziale, rozpoczynając na Ablu a kończąc na Janie Chrzcicielu. Wszyscy oni otrzymali dobre świadectwo przez wiarę co znaczy, że ich wiara miała umysłowe ocenienie i spoleganie serca, a ich wiarą była Prawda, której silnie trzymali się przez swoje umysłowe ocenienie i spoleganie serca, gdyż wiara ich była wiernością Duchowi, Słowu Bożemu i Opatrznościom Boskim. Chociaż otrzymali oni dobre świadectwo, to jednak nie otrzymali obietnicy nieśmiertelności w niewidzialnej niebieskiej fazie Królestwa Bożego. Powodem jest to, że „Bóg o nas [o Małym Stadku] coś lepszego przejrzał, aby oni bez nas nie stali się doskonałymi”. Bóg postanowił dać to co najlepsze ze wszystkich lepszych rzeczy Chrystusowi Głowie i Ciału tak, aby Starożytni i Młodociani Godni nie stali się doskonałymi bez usługi Jezusa i Kościoła. Ich doskonałość nastąpi w Tysiącleciu, gdy udowodnią

swoją wierność obietnicom Nowego Przymierza, tj. wymaganiom i prawom Nowego Przymierza. Oni zatem staną się doskonałymi w ziemskiej, widzialnej fazie Królestwa.

CELE KRÓLESTWA

Celami Królestwa, którego organizację opisaliśmy, będzie zniszczenie wszelkiego zła i złego wpływu wśród ludzi, oraz wprowadzenie dobra i dobrego wpływu w celu przywrócenia rodzaju ludzkiego do stanu doskonałości. Ponieważ Pan Jezus objawił się aby zniszczyć dzieła diabła i diabła samego (1 Jana 3: 8; Żyd. 2: 14); zniszczenie dzieł diabła będzie przeprowadzone w czasie tego Wieku, który w Planie Bożym jest specjalnie przeznaczony do tego celu, a zniszczenie diabła będzie spełnione po zakończeniu owego Wieku. To zniszczenie nie zostało jeszcze dokonane, bo zło wciąż jeszcze zwycięża a nawet wzrasta. Jednak w czasie tysiącletnich rządów Chrystusa, zniszczy On dzieło diabła.

Zniszczenie to pokazuje Obj. 20:1-3: „I widziałem Anioła zstępującego z nieba, mającego klucz od przepaści, i łańcuch wielki w ręce swojej. I uchwycił smoka, węża onego starego, który jest dyjabł i szatan, i związał go na tysiąc lat; I wrzucił go w przepaść i zamknął go i zapieczętował z wierzchu nad nim, aby nie zwodził więcej narodów, ażeby się wypełniło tysiąc lat; a potem musi być rozwiązany na mały czas”. Tym silnym Aniołem, którego widział Jan, był nie kto inny jak tylko nasz Pan Jezus Chrystus. On przyszedł w Swoim Wtórym Przyjściu i miał klucz od przepaści, oraz władzę otwierania i władzę zamykania jej. Klucz jest tą rzeczą, która umożliwia komuś wykonanie czynności otwierania i zamykania. Przepaść (w ang. dół bezdenne) jest to stan błędu. Przepaść ta jest rzeczywiście bezdenną, ponieważ nie ma gruntu. Nasz Pan Jezus Chrystus uprowadzi Szatana i niepoprawnych upadłych aniołów tak daleko od ziemi, że nie będą mogli widzieć co się tu na niej będzie działo; a będąc w błędzie, wyobrażać sobie będą wszelkie błędne rzeczy. Jest to dobrze przedstawione przez bezdenną przepaść wyobrażającą błąd nie posiadający gruntu ani dna. Oni pozostaną tam a nad nimi będzie położona pieczęć tak, iż nie będą mogli uwolnić się ani zwodzić narodów, aż się wypełni tysiąc lat - aż przejdzie cały Wiek Tysiąclecia przy końcu którego nastanie Mały Okres, gdy będzie dozwolone Szatanowi kuszenie tych, którzy podczas tysiąca lat będą mieli sposobność uzyskania żywota wiecznego. Niektórzy spośród nich zostaną łatwo zwiedzeni przez niego. Oni będą właśnie tymi, którzy pomrą jako przekłeci grzesznicy, jak to czytamy u Izajasza 65: 20. Ci, którzy w obłudny sposób będą udawali, że są w zgodzie z prawem Nowego Przymierza i że są mu posłuszni, ale w sercu będą nieposłusznymi, nie dozwolą by prawa miłości, sprawiedliwości, mocy i mądrości były wyryte w ich sercach, tacy będą zwiedzeni przez Szatana przy końcu tysiąca lat w wielkim przesiewaniu, które nastanie

w owym czasie. Oni staną nadzy jako hipokryci, jako kłamcy, jako zwodziciele, którzy używali wszystkich tysiącletnich sposobności w sposób samolubny, a nie dla dobra innych. Tacy zostaną zniszczeni we Wtorej Śmierci z diabłem i upadłymi aniołami (Obj. 20: 7 - 10).

Tym to sposobem i dopiero wtedy Jezus zniszczy diabła i wszystkie jego dzieła. Zgodnie z tym oczekujemy Wieku Tysiąclecia, abyśmy mogli być świadkami zniszczenia wyroku śmierci i wszystkich skutków tego wyroku, jak np.: grzechu, błędu, przesądów, smutku, bólu, wzdychania, płaczu, chorób, głodu, braków, zaraz, posuchy, nadmiernego gorąca lub zimna, wojny, rewolucji, anarchii, prześladowania, ubóstwa, ignorancji, umierania i śmierci.

Zgodnie z tą obietnicą oczekujemy, że Wiek Tysiąclecia przyniesie spełnienie drugiego celu Królestwa powyżej wspomnianego, tj. wprowadzi rzeczy przeciwne skutkom przekleństwa: sprawiedliwość, prawdę, pobożność, radość, przyjemność, zadowolenie, uśmiechy, obfitość, zdrowie, rajski klimat, pomyślność, narodowy i międzynarodowy pokój, porządek, wolność, bogactwo, wykształcenie, obudzenie się ze śmierci, uzdrowienie i przywrócenie do doskonałości życia. Boski Plan, charakter, przygotowanie i władze klas Królestwa, porządek społeczny, nagrody i kary owego Wieku, wszystko to sprawi, że te tak pożądane cele zostaną osiągnięte. Możemy być pewni, iż Boże obietnice i przysięgi, oraz Chrystusowa ofiara Okupu i wywyższenie, sprowadzą te błogie rezultaty i owoce w postaci urzeczywistnienia się Planu Bożego (1 Moj. 22: 16 - 18; 4 Moj. 14: 21; Iz. 45: 22, 23; 53: 11; Jana 12: 32, 33; Rzym. 5: 18, 19; 1 Tym. 2: 4 - 6). Tak jak urządzenia królestwa Szatana przyczyniły się do dzieła przekleństwa, tak urządzenia Królestwa Bożego przyczynią się do dzieła błogosławieństwa restytucji i do uwolnienia ludzkości od przekleństwa. Niech Bogu będzie chwała za tę nadzieję przyszłości!

PODDANI KRÓLESTWA

Cała nie wybrana część rodzaju ludzkiego, zarówno żyjąca jak i umarła w czasie ustanawiania Królestwa - to jego poddani (Obj. 15: 3, 4; Ps. 98: 1 - 4; 22: 28 - 30; Iz. 25: 6 - 8; 1 Kor. 15: 54 - 57; Rzym. 14: 9; Filip. 2: 9 - 11). W tym celu nie wybrani zmarli, czyli ci, którzy zostali wyłączeni z możliwości należenia do Klasy Królestwa, będą wzbudzeni z grobu, by mogli mieć możliwość uzyskania sądu - zmartwychwstania, *powrotu* do stanu doskonałości, który stracił Adam i wszyscy jego potomkowie, wspomagani przy powstaniu przez proces sądu Królestwa Chrystusowego (Iz. 26: 9; Jana 5: 29). Zgodnie z Pismem Św., Królestwo w swej ziemskiej fazie będzie najpierw ustanowione w Palestynie wśród na nowo razem zebranych i nawróconych Żydów, którzy z radością powitają wzbudzonych patriarchów i proroków, i będą korzystać z błogosławieństw ich rządów (Zach. 12: 7; Iz. 1: 25 - 27; 25: 9). Po

tym pogańskie narody złamane i wyczerpane nieszczęściami Czasu Ucisku (Mat. 24: 21, 22; Dan. 12: 1) dowiedzą się o błogosławieństwach, z których korzysta Izrael i będą pragnąć tych samych błogosławieństw dla siebie (Iz. 2: 3, 4; Zach. 8: 20 - 22). W odpowiedzi na ich pokorne petycje z prośbą o pomoc, Królestwo ze swymi urządzeniami zostanie stopniowo ustanowione wśród narodów, aż stanie się Królestwem uniwersalnym (Dan. 2: 44; 7: 27). Cieleśny Izrael, jako drugorzędne ziemskie nasienie Abrahama, pod wodzą Starożytnych i Młodocianych Godnych, którzy są pierwszorzędnym ziemskim nasieniem Abrahama, będzie miał przywilej współpracy z Królestwem, nawracając pogański świat (1 Moj. 22: 17; 28: 14; Iz. 19: 24; Ezech. 16: 60, 61; Ps. 107: 22).

Kiedy Królestwo poczyni już znaczne postępy na drodze do restytucji, względem żyjących poddanych i w samej ziemi (Iz. 35: 1 - 9; 29: 18 - 20), wtedy zacznie ono wzbudzać z grobu nie wybranych zmarłych, prawdopodobnie grupami i w różnych odstępach czasu (Iz. 35: 10; Dan. 12: 2, 3; Iz. 29: 24; 25: 8). Wtedy nastąpi miłe powitanie i dana im będzie pomoc do poprawienia życia nie tylko przez Królestwo w obu jego fazach, ale także przez tych ludzi, którzy będą się uczyć sprawiedliwości, albowiem im również będzie dana sposobność do pomagania obudzonym, w powrocie do obrazu Boga. Wykorzystanie przez nich tej sposobności będzie miało dobry wpływ na nich samych (Mat. 25: 35 - 40). W ten sposób stale wzrastająca liczba zmarłych będzie z powrotem wywoływana z grobu i przy pomocy Królestwa i jego urzędzeń będzie postępować na drodze restytucji; przy tym ci, którzy przyjdą później, znajdą zarówno swych poprzedników, jak i dwie pomocne fazy Królestwa, służących w kierunku ułatwienia im wspinania się na drodze restytucji.

Mógłby ktoś postawić pytanie, czy ludzie obudzeni z grobów będą posiadali doskonałe ciała? Odpowiadamy na to, że Starożytni i Młodociani Godni, którzy wytrzymali próbę wiary i posłuszeństwa w tym życiu, otrzymają doskonałe ludzkie ciała w czasie swego przebudzenia (Żyd. 11: 35), lecz ci, którzy przyjdą w celu zmartwychwstania (powrotu do doskonałości), które zostanie dokonane dzięki procesowi sądenia (Jana 5: 29 - R. V.), nie obudzą się w doskonałych ciałach. Wyprowadzenie ich z grobu ma na celu danie im sposobności postępowania po Drodze Świętej ku doskonałości fizycznej, umysłowej, moralnej i religijnej (Iz. 35: 8 - 10). Gdyby oni od razu otrzymali doskonałe ciała, to przeszkodziłoby to w dziele ich poprawy, odbierając im silną pobudkę doskonalenia się: nadzieję fizycznego uleczenia w wyniku dobrego postępowania. Co więcej, oni nie poznaliby samych siebie w doskonałych ciałach; a duża liczba, która pomarła w dzieciństwie, nie mogłaby korzystać z doświadczeń ze złem, jako środkiem odstrasającym od wykonywania złych uczynków o ile by ludzie mieli być wzbudzeni w doskonałych ciałach. Dlatego spodziewamy się, że oni powstaną w ciałach niedoskonałych, które, w miarę

jak będą się starali czynić poprawę, stopniowo wraz z ich umysłem i sercem przychodzić będą do doskonałości.

REZULTATY RZĄDU KRÓLESTWA

Jednym z rezultatów rządu Królestwa, będzie zupełne wykorzenie wszelkich skutków przekleństwa, wszystkich grzesznych skutków rządu Szatana, jego autorytetu i mocy. Wśród innych ustępów Pisma Św. pokazuje to 1Kor. 15: 20 - 26. Tekst ten cytujemy z poprawionego przekładu: „Lecz teraz Chrystus z martwych wzbudzony jest, i stał się pierwiastkiem tych, którzy zasnęli. Bo ponieważ przez człowieka [Adama] śmierć przyszła, przez człowieka [Jezusa] też zmartwychwstanie umarłych. Albowiem jako w Adamie wszyscy umierają [Jezus nie umarł w Adamie, ponieważ nie był z Adama, i dlatego poprawiamy przekład], tak w Chrystusie wszyscy ożywieni będą [np. Małe Stadko jest w Chrystusie; ono będzie ożywione pierwsze]. Ale każdy w swoim rzedzie, Chrystus jako pierwiastek [oznacza tu Kościół], a potem ci, co są Chrystusowi w [podczas] przyjście jego [ci, którzy są tutaj pokazani jako wierni naśladowcy naszego Pana podczas Jego Obecności, również zostaną ożywieni]. Potem przyjdzie koniec [koniec Małego Okresu, kiedy On już panował na całej ziemi i dał każdemu człowiekowi sposobność otrzymania żywota wiecznego, przez Swoją Ofiarę Okupu — równoważną cenę], gdy odda Królestwo Bogu i Ojcu [ponieważ Bóg będzie ostatecznym Sędzią nad ziemią i wykona Swoj Sąd, pierwszorzędnie przez Chrystusa - Głowę i drugorzędnie przez Kościół - Jego Ciało, jako Bożego Wicekróla]; gdy zniszczy wszelkie przełożenie i wszelką zwierzchność i [wszelką] moc [każdy ślad rządu, fałszywej władzy i fałszywej mocy Szatana, wszystko to będzie zniesione przez wszechmocną rękę Chrystusa — Głowy i Ciała; będą oni używać mocy Bożej jako owej wszechmocnej władzy w ich ręku]. Bo on musi królować, póki by nie położył wszystkich nieprzyjaciół pod nogi jego. A ostatni nieprzyjaciół, który będzie zniszczony,

to śmierć [przeto widzimy, że nie tylko osoby są nieprzyjaciółmi, ale także rzeczy. Śmierć Adamowa w procesie umierania jest Jego ostatnim i największym nieprzyjacielem; Jezus z powodu Swojej wierności stał się Tym, który zniszczy ją ostatecznie po Tysiącleciu]”. Lecz nie wszyscy otrzymają żywot wieczny. Ci, którzy nawet pod względem czysto zewnętrznym nie poprawią się, lecz będą się buntowali przeciwko Królestwu w ciągu jego tysiącletniego istnienia, po stu latach danej im sposobności umrą Wtórą Śmiercią (Iz. 65: 20), podczas gdy ci, którzy poprawią się tylko zewnętrznie bez zmiany serca będą żyli przez tysiąc lat by osiągnąć ludzką doskonałość. Jednak przez próbę „krótkiego czasu” grzeszny stan ich serca okaże się, a wtedy zginą Wtórą Śmiercią - ulegną wiecznemu zniszczeniu (Obj. 20: 7 - 9, 15; Mal. 4: 3; Ps. 37: 10, 35, 36, 38; Iz. 1: 28; Dz. Ap. 3: 23). Wszyscy, którzy w Tysiącleciu praktykować będą prawdę i sprawiedliwość z miłości do tych zasad, zostaną podniesieni do stanu ludzkiej doskonałości nie tylko w swych władzach, lecz i w charakterach (Iz. 66: 10 - 14). Dzięki temu będą oni zdolni pozostać wiernymi w próbach i ostatecznym sądzie Małego Okresu po Tysiącleciu; oni odziedziczą ziemię na zawsze jako przywrócony Raj (Mat. 25: 35 - 40; Iz. 65: 16 - 25). Takie oto będą chwalebne rezultaty rządu Jezusa i Kościoła na ziemi (Obj. 21: 3 - 5; 22: 1 - 3). Smutna tragedia grzechu na zawsze przestanie istnieć. Wieki przyszłe będą świadkami urzeczywistnienia się śpiewu aniołów: „Chwała na wysokościach Bogu, a na ziemi pokój, w ludziach dobre usposobienie” (Łuk. 2: 14). Ze wszystkich części Wszechświata niezliczone zastępy zanucą Jehowie wzniosłe Alleluja, w harmonii, najwyższej czci i w jednym zgodnym chórze, wysławiających po wieki wieczne Jehowę i Chrystusa, ich chwalebne Osoby i święte Charaktery, za Ich cudowny Plan i wielkie Dzieła (Obj. 5: 13)! A więc niechaj każdy miłośnik Boga i ludzi, prawdy i sprawiedliwości powtarza modlitwę: „Przyjdź Królestwo Twoje i bądź wola Twoja jako w niebie tak i na ziemi!” Amen, amen!

OSTATNIE POKREWNE CZYNNOŚCI ELIASZA I ELIZEUSZA

(Ciąg dalszy z T. P. 1961, 81)

W NAPISANYM przez F. H. McGee „Ważnym Liście na Czasie” na str. 3, kol. 2, począwszy od § 1 aż do § 1 na drugiej stronie oznajmia on braciom, że twierdzimy, iż rozmawianie Eliasza z Elizeuszem, jest jednym z wielu błędów popełnionych w pismach tego brata. Błędne oświadczenia, które wykażemy w dalszym ciągu, zbierzemy razem przy końcu naszego artykułu. Brat ten słyszał nasze wyjaśnienie chodzenia i rozmowy Eliasza i Elizeusza na konwencji w Port Pitt, gdzie wyjaśnialiśmy, że reprezentuje ono harmonię między pozaobrazowym Eliaszem i Elizeuszem, w pewnych odnośzeniach się ku sobie. Lecz widocznie on o tym wszystkim zapomniał.

(25) Już od lata roku 1915 rozumieliśmy, że chodzenie i rozmawianie reprezentowało harmonijne odnoszenia i współdziałanie, oraz spokojne rozbieranie duchowych przedmiotów, dotyczących ludu Pańskiego, reprezentowanego przez Eliasza i Elizeusza. Dalsze zrozumienie sprawy, które piszący ma od naszego drogiego Pastora, jest jednym z pewnych dowodów, że w pozaobrazie nie ma być rozłamu w harmonii między klasami, aż przy rozłączeniu, tak jak i w obrazie nie było rozłamu harmonii między prorokami przed ich rozłączeniem się. Z tego to faktu, że pomiędzy Eliaszem a Elizeuszem nie było rozłamu przychodzimy do przekonania, że już od lata roku 1917,

musimy żyć poza czasem pokazanym w obrazie przez chodzenie i rozmawianie Eliasza razem z Elizeuszem, bo z rozpoczęciem się tego lata *nastala wielka dysharmonia wśród ludu Bożego*; jest to powodem dla którego musimy być poza czasem rozłączenia się Eliasza i Elizeusza. Dlatego *rozłączenie* między ludem Bożym i podzielenie go na dwie grupy, po jego harmonijnym chodzeniu i rozmawianiu, *musi być pozaobrazowym rozłączeniem się Eliasza i Elizeusza*. Ono rozpoczęło się blisko 8 miesięcy po pierwszym uderzeniu Jordanu.

(26) F. H. McGee i jego towarzysze z Komitetu zaprzeczają teraz faktowi, że rozdzielenie, które odbyło się latem 1917 między ludem Bożym, było rozłączeniem pozaobrazowego Eliasza i Elizeusza, spodziewając się takiego w przyszłości. Oni zdaje się wierzą, że pierwsze uderzenie Jordanu jeszcze nie nastąpiło. Nie tylko że nie potrafią zharmonizować ich zaprzeczania z faktem, że w pozaobrazie miała być harmonia aż do czasu rozłączenia, ale są też zupełnie bez wymówki, gdy chodzi o wyjaśnienie rozdzielania, które z biblijnego punktu zapatrywania odbyło się. Do braku możliwości wyjaśnienia tego oni się przyznają. Odrzuciwszy światło, które poprzednio mieli na ten przedmiot, chodzą teraz w pewnej mierze w ciemności, podczas gdy wyjaśnienie dane przez nas odrzucają i ujemnie się do niego odnoszą, choć wyjaśnienie to, gdy jest uważnie zbadane, okazuje się w harmonii z obrazem, faktami, wypełnieniem, różnymi wyrażeniami „onego Sługi”, jak również z wyjaśnieniem, które Komitet swego czasu uważał za akuratne, jak to można widzieć z oświadczenia podpisanego przez członków Komitetu pt. „List do Międzynarodowych Badaczy Pisma Świętego”, które było opublikowane 1 marca 1918 (patrz, str. 1, ostatni paragraf, pierwsza kolumna poczynając od czwartej linii z dołu): „Jako posiadający dar starożytnych Proroków, on naprzód wejrzał w doświadczenia ostatnich członków Kościoła i jakoby odczuwał specjalnie ognistą próbę i silne złudzenie, które miało przyjść na szeregi ludu w Prawdzie i wielkie liczby częściowo poświęconych, oprócz prawdziwie wybranych. Niestety, w tak krótkim czasie po odejściu naszego drogiego Pastora urzeczywistniło się kompletne wypełnienie jego uroczystych przepowiedni. I rzeczywiście, jak subtelna i badająca serca była ta ognista próba, jeżeli tak jawnie zaskoczyła większość nie przygotowanych! [To oświadczenie było oparte na podaniach z dzieł brata Russella, że wóz miał przyjść za rok lub trochę później]. Być może, że od czasu odstępstwa na początku Wieku Ewangelii, nie było jeszcze tak srogiej próby między ludem Bożym”. Takim było to oświadczenie.

(27) Teraz egzaminujemy zdarzenia w doświadczeniach pozaobrazowego Eliasza i Elizeusza od lata roku 1915 do lata roku 1917, abyśmy widzieli, czy nie są one pozaobrazem chodzenia i rozmawiania dwóch proroków po przejściu Jordanu. Przeglądając Strażnicę z tego okresu czasu znajdujemy, że „on Sługa” często pisał o Eliaszu i Elizeuszu oraz o ich poza-

obrazie. Wykazują to następujące stronicy Strażnicy (w ang.): Z. 1915, 285 - 287; Z. 1916, 4, 5, 38 - 40, 263, kol. 2, par. 4 do par. 2 na str. 264. W wielu innych artykułach Strażnicy z tych lat, nauczał on o tych rzeczach, szczególnie pokazując odrębność dwóch klas, ich przywileje, urzędy, nagrody itd. W swoich kazaniach ustawicznie odwoływał się do tych samych rzeczy a wielu spośród braci pamięta dyskusowanie tych przedmiotów podczas tego okresu. Dyskusje były prowadzone z wielką harmonią i przyjaźnią ze wszystkich stron. To właśnie zdaje się być tym, co jest symbolizowane przez Eliasza i Elizeusza, kiedy oni rozmawiali razem. A więc ich wspólne chodzenie reprezentuje sympatyczne współdziałanie, jakie egzystowało między ludem Bożym podczas tego okresu. Wszystko o tym świadczy.

(28) Jak często było dawane oświadczenie będące odpowiedzią Eliasza na żądanie pozaobrazowego Elizeusza wtedy, kiedy były rozbieżne pytania względem przywilejów, które staną się udziałem Wielkiego Grona po rozłączeniu się, tzn. gdy takie rzeczywiście będzie istniało, że jeśli klasa Elizeusza będzie wierną w naśladowaniu klasy Eliasza w sympatii i współdziałaniu (jak to jest zresztą właściwym dla Wielkiego Grona w odniesieniu do Małego Stadka) wtedy właśnie stanie się następcą urzędu Małego Stadka, jako narzędzie mówcze do Nominalnego Duchowego Izraela! W poniższych cytatach podany jest warunek do postępowania pozaobrazowego Elizeusza, jego odnoszenia się do pozaobrazowego Eliasza, aż do ich rozłączenia się, jeśli chciałby zająć urząd Eliasza jako następcą po nim: jest nim uznawanie, sympatyzowanie i współdziałanie aż do czasu rozłączenia się obydwóch, a te rzeczy są wyjaśnione przez słowa „ujrzyszli mię” w wyrażeniu: „ujrzyszli mię, gdy będę wzięty od ciebie, tak ci się stanie”. 2 Król. 2: 10; Z. 1904, 254, kol. 1, par. 1: „Jeśli to tłumaczenie obrazu jest właściwym, wtedy trzeba przypisać szczególną wagę temu, że Elizeusz koniecznie miał *widzieć* odejście Eliasza. Zdaje się, że to miałyby oznaczać *ściśłą osobistą przyjaźń i lojalność* między nimi, aż do samego końca”. Z. 1915, 286, kol. 2, par. 5 mówi nam: „To było w czasie, kiedy szli razem, bez wiedzy jak daleko mieli iść, że Eliaz mówił do Elizeusza: „Jaką chciałbyś nagrodę za twoją wierność podróżowania ze mną?” Elizeusz odpowiedział, że chciałby mieć większą miarę Ducha Pańskiego, który tak znacznie był objawiony w Eliaszu. Odpowiedź Eliasza brzmiała, że może on otrzymać to błogosławieństwo tylko na pewnych warunkach, a mianowicie: *Jeśli w dalszym ciągu będzie wiernym i współdziałającym aż do końca, do czasu gdy Eliaz będzie od niego wzięty*”. To miało być rzeczą bardzo trudną do wykonania i gdyby Elizeusz nie zwracał swej uwagi na dane mu warunki, wtedy nie otrzymałby tych wielkich błogosławieństw. Podajemy cytaty ze Strażnicy i kursywą zaznaczamy słowa, gdzie wyjaśnione jest wyrażenie „Ujrzyszli mię, gdy będę wzięty od ciebie”. Słowa wyróżnione kursywą dowodzą, że „on Sługa” myślał, iż słowo „widzieć” z 2 Król. 2:10 znaczy „uznawać”, bo jaka inna wierność mo-

mogłaby być wymagana od Elizeusza ku Eliaszowi, oprócz *uznawania*, sympatyzowania i współdziałania z nim? Czy nie są to myśli, o których mówi on Sługa² a które są wyrażone słowem „ujrzyszli”? W wyrażeniu tym one zapewne dowodzą, że myśl słowa „widzieć” w tym miejscu jest „znać”; a „znać” znaczy: uznawać, sympatyzować i współdziałać.

(29) F. H. McGee mówi, że *znać* w znaczeniu uznawania, sympatyzowania i współdziałania z kimś, to jedno ze znaczeń hebrajskiego słowa *raah*, które przetłumaczono w tym miejscu na „widzieć”. I w tym on także się myli. Że wyjaśnienie znaczenia tego słowa w tym miejscu, które podał „on Sługa” jest w harmonii z Biblią, staje się widocznym z wielu tekstów Biblii, np. Abakuk 1: 13: „Czyste są oczy twoje, tak że na złe patrzeć [raah, tj. uznawać, sympatyzować i współdziałać ze złem] nie mogą”. Inny prosty wypadek, gdzie Elizeusz przez oglądanie się na sprawiedliwość Jozafata zgodził się, aby zważać i uznawać podłość Jorama, jak sam wypowiada się w 2 Król. 3: 14: „Jako żywy Pan... nie dbałbym na cię, aniby na cię wejrzał [uznawał], Raah ma to samo znaczenie w następujących miejscach: 1Sam. 24: 15; 1Kron. 17: 17; Ps. 66: 18; 119: 27; 138: 6; Iz. 17: 7, 8; 26: 10; 33: 15. Choć słowo *raah* nie jest przetłumaczone na *uznawać* w żadnym z tych wierszy, jak to rzeczywiście nie znajduje się

w Revised lub Authorized Versions (poprawne tłumaczenia Biblii), to mimo tego myśl „uznawania” zawiera się we wszystkich znaczeniach, jak również dwa razy w 2 Król. 2: 12, co okaże się później w naszej dyskusji.

PYTANIA BEREŃSKIE

(24) Podaj fałszywe tłumaczenie „chodzenia i rozmawiania” oraz wykaż jego błędność!

(25) Podaj prawdziwe wytłumaczenie pozaobrazowego „chodzenia i rozmawiania” wraz z dwoma wnioskami z niego wypływającymi!

(26) Objasnij różne podstawy Komitetu odnośnie rozłączenia ludu Pańskiego począwszy od lata 1917! Jakie jest ich obecne zapatrywanie na ten przedmiot?

(27) Jakie fakty harmonizują z myślą, że pozaobrazowe „chodzenie i rozmawianie” wypełniło się począwszy od lata 1915 do lata 1917?

(28) Podaj treść rozmowy między Eliaszem i Elizeuszem, wyjaśnij jej obraz i pozaobraz, oraz ich różne części ze specjalnym uwzględnieniem wyrażenia „ujrzyszli mię”!

(29) Daj dowód z Pisma Św., że hebrajskie słowo „*raah*” oznacza, oprócz innego znaczenia, „*poznać*”.

(Ciąg dalszy nastąpi)

(T. P. 1927, 22)

TRĄBY I MARSZE WIEKU EWANGELII

(Ciąg dalszy z T. P. 1961, 96)

Z POWODU tego przedmiotu o Tysiącleciu, oni także dopomagali niektórym zbliżyć się do Prawdy. Bez wątpienia też, trzeci cel tych prywatnych zgromadzeń przed Panem, to przygotowanie takich utratników koron do otwarcia im oczu po zniszczeniu ich cielesnych umysłów. Niewątpliwie zaś ostatecznym celem było ostrzeżenie dla tych, którzy stawali się coraz więcej wrogimi Prawdzie, ostrzeżenie przed niebezpieczeństwem wynikającym z takiego postępowania. Takie ostrzeżenie wielu z nich wzięło do serca, podczas gdy inni odrzucili je z tragicznymi skutkami dla samych siebie.

(9) Należy zauważyć również, że wiersze 5 - 7 pokazują, iż były dwa rodzaje trąbienia w trąby. Jedno z nich opisane jest w sposób negatywny, lecz nie jest określone. Drugie jest określone jako trąbienie na alarm (zob. par. 11). Trąbienie na alarm przedstawia proklamację spornego poselstwa. Że jest to prawdziwa interpretacja, świadczy o tym tekst, który był już przez nas pokrótce wyjaśniony (4 Moj. 31: 6). Hebrajski rzeczownik przetłumaczony w tym miejscu jako *alarm* brzmi *teruah* zaś słowo hebrajskie oznaczające trąbić na *alarm* jest *rua*, z którego pochodzi słowo *teruah*. Podczas gdy hebrajski czasownik oznaczający trąbienie niezależnie od alarmu jest *taka*. Poza wierszami 3, 4 i 7 znajdujemy w Ps. 81: 4 dobrą ilustrację użycia tego słowa w przeciwieństwie do słowa *rua* i pochodzącego od niego rzeczownika

teruah. Jeden z najlepszych przykładów, że te dwa słowa oznaczają trąbienie na alarm symbolizując proklamację spornego poselstwa, znajduje się w w. 9, który będzie wyjaśniony później gdy dojdziemy do niego w tym rozdziale. Inny dobry przykład świadczący, że *teruah* oznacza alarm w sensie kontrowersji w figurze i w pozafigurze, można znaleźć w 4 Moj. 31: 6, gdzie są przedstawione sporne poselstwa brata Russella, jakie były wystosowywane do błądzących członków nominalnego kościoła w czasie zęcia. Oto są teksty, w których czasownik *rua* jest użyty w typowym sensie ogłaszania spornego poselstwa: Jozue 6.10. 16, 20; Joela 2: 1; 1Sam. 4: 5. W następujących zaś tekstach występuje rzeczownik *teruah* typowo w sensie proklamacji spornego poselstwa. Jozue 6: 5, 20; 1Sam. 4: 5; Sof. 1: 16; 2Sam. 6: 15; Amos 1: 14; Jer. 4: 19; 49: 2. Nie tylko te teksty Pisma Św. dowodzą, że taka była myśl użycia tych słów o wojennym znaczeniu, lecz również dowodzą tego fakty odnoszące się do pozafiguralnego obozu wyruszającego do marszu. Studiując słup obłoku i ognia Wieku Ewangelii przekonał się, że marsz Izraela przedstawia pomiędzy wieloma innymi rzeczami postęp w znajomości, zaś posuwanie się słupa przedstawia stopniowe odkrywanie Prawdy. Normalnie jednak, w jakich warunkach Prawda się rozwija? Jak to wielokrotnie wskazał nam nasz Pastor, postęp Prawdy odbywa się pośród sporów.

(10) Aby tego dowieść możemy wskazać na przykłady. Oto w czasie sporu o Okup stał się jasny naszemu Pastorowi 16 rozdział z 3 księgi Mojżesza, oraz prawie cały Namiot Zgromadzenia na puszczy. Co więcej, w czasie tej kontrowersji cała doktryna Okupu została przedziwnie wyjaśniona. Również wśród kontrowersji były wyjaśnione doktryny o Ofierze za Grzech, Przymierzach i Pośredniku. W czasie sporu dotyczącego niewiary, stał się jaśniejszym Okup w stosunku do Adama i Jezusa, i powszechne zbawienie od Adamowego potępienia w odróżnieniu od wiecznego powszechnego zbawienia. W czasie sporu dotyczącego Wtórego Przyjścia zarówno czas Wtórego Przyjścia jak i jego cel i sposób, stały się jasne. To wyjaśnienie Prawdy wśród sporów jest symbolicznie ukazane poza innymi miejscami, przez chwałę Pańską (Jego Mądrość, Sprawiedliwość, Miłość i Moc, tak jak są one objawione w Prawdzie - to Jego Pozafiguralna chwała) nagle jaśniejącą nad Namiotem Zgromadzenia (4 Moj. 11: 25; 12: 5, 10; 14: 10; 16: 19, itd.). Jest to także widoczne w rozwoju Prawdy Epifanii. Podczas sporów o rozdzieleniu z roku 1917, stały się jasne ostatnie pokrewne czynności Eliasza i Elizeusza. Jasne się też stało szóste przesiewanie, a także w tym czasie zostały wyjaśnione bronie ku zabijaniu, oraz Przepowiedź o Groszu. W naszym dorocznym raporcie wskazywaliśmy, w jaki sposób okoliczności sporu w sprawie figury i pozafigury Ruty doprowadziły do tego, że rozdziały 3 i 4 księgi Ruty stały się nam jasne zarówno w swej całości jak i w szczegółach, a także, że rozdziały 1 i 2 Księgi Ruty stały się zrozumiałe w szczegółach (ich ogólne myśli były już nam zrozumiałe na wiele lat przedtem). W sporze z J. F. Rutherfordem stały się jasne dotychczas niezrozumiałe, obszerne części Pisma Św. Przykładowo możemy tu wspomnieć najważniejsze części 11 rozdziału prorocstwa Zacharyjaszowego, oraz Ew. Mateusza 24: 48 - 51, a także wiele innych tekstów. Nasz spór z Adamem Rutherfordem przyczynił się do tego, że północ z Przepowiedzi o Dziesięciu Pannach, a także wiele rzeczy o figurach pierwiastków stało się jasnych. Jakże szeroki zakres Prawdy Epifanii został wyjaśniony przez spór dotyczący Wielkiego Grona i klasy Młodocianych Godnych! Nie przypominamy sobie nawet jednego sporu w którym braliśmy udział i w którym nasza potrzeba większego światła była wyrażona, a który by takowego nie przyniósł. Takie też było doświadczenie ludu Bożego poprzez cały Wiek Ewangelii. Zaprawdę, Bóg to uczynił, że Biblia zawsze rozsiewa swe postępujące światło przez usługę naszego Pana, tak jak wymagają tego okoliczności, potrzeby i doświadczenia ludu Bożego.

(11) Zgodnie z tym, trąbienia na alarmy rozlegały się, wzywając do wyruszenia naprzód obozów. Pierwsze z tych trąbień na alarm (głosem przerywanym - w. 5 [W ang. Biblii w w. 5 i 6 jest w tym miejscu podane: „gdy zatrąbicie na alarm”, zaś w polskiej Biblii: „gdyby zaś zatrąbiono głos przerywając”. Te dwa wyrażenia ma-

ją jedno i to samo znaczenie, bo trąbienie na alarm jest dokonywane głosem przerywanym. Że takie jest znaczenie trąbienia na alarm, mamy dowód w ang. Biblii, zwanej *Cross Reference Bible*, gdzie jest podane marginesowe wyjaśnienie odnośnie tego wyrażenia - „alarm składa się z serii powtarzanych trąbień” - „the alarm consisting of a series of repeated blasts” - przyp. tłum.) było sygnałem do ruszenia się obozów leżących na wschód od Namiotu Zgromadzenia; były to obozy Judy, Isaschara i Zabulona. To trąbienie przedstawia ogłaszanie spornego poselstwa dotyczącego Mocy Bożej, tak jak to poselstwo działało na nauki Kościołów: Kalwińskiego, Kampbellitów i Wtórych Adwentystów. Obozy te zaś będące w marszu przedstawiają, że te wyznania toczyły spory o pewne fazy Mocy, koncentrującej się często w ich szafarskich doktrynach. Na drugie zatrąbienie głosem przerywanym ruszyły się obozy leżące na południe od Namiotu Zgromadzenia, to znaczy obozy Rubena, Symeona i Gada. To trąbienie przedstawia proklamację spornego poselstwa koncentrującego się na Mądrości Bożej w związku z tym, jaki to miało wpływ na nauki Kościołów: Greckiego, Rzymskiego i Anglikańskiego. Wyruszenie zaś tych obozów przedstawia, że wyznania te toczyły spory, zwykle odnośnie pewnych faz Mądrości, będącej w ich szafarskich doktrynach. Choć 4 Moj. 10 nie mówi specjalnie o trąbieniu na trzeci i czwarty alarm poza ogólną wzmianką przy końcu w. 6, to nie znaczy to jednak, aby się one nie odbyły. Oznacza to tylko, że wspomnianie o tych alarmach nie było konieczne, ponieważ samo przez się jest zrozumiałe, że te alarmy były trąbione. O wyjściu obozów trzeciego i czwartego, mówią wiersze 22 - 27. W ten sposób wiemy zarówno na podstawie tego tekstu jak i innych dotyczących wędrówki Izraela, że trąbiono w trąby na trzeci i czwarty alarm. Zgodnie z tym, trzeci alarm wezwał do marszu trzeci obóz, leżący na zachodzie, tj. Efraima, Manasesa i Beniamina. To trąbienie przedstawiało proklamację spornego poselstwa odnoszącego się do Sprawiedliwości Bożej - spory o specjalne fazy Sprawiedliwości, będącej w szafarskich doktrynach Kościołów: Luterńskiego, Kongregacyjnego i Kwaków. Marsze odnośnych figuralnych pokoleń przedstawiały, że wyznania te wchodziły w spory odnośnie Sprawiedliwości, gdy one dotykały ich szafarskich doktryn. Ostatni zaś, czwarty alarm poruszył obozy leżące na północy, czyli obozy Dana, Asera i Neftali. Te trzy pokolenia przedstawiają Kościoły: Baptistów, Metodystów i Unitarianów. Czwarte trąbienie na alarm przedstawia proklamację spornego poselstwa często w kierunku Miłości Bożej na tyle, na ile to poselstwo miało wpływ na ich szafarskie doktryny. Zaś trzy maszerujące pokolenia przedstawiają, że te trzy wyznania wchodziły w spory w obronie swych szafarskich doktryn i zwalczały ataki przeciwko nim skierowane. Wymarsz zaś i posuwanie się naprzód wszystkich dwunastu pokoleń, przedstawia wzrastanie tych wyznań w Prawdy wynikające z ich szafarskich doktryn. Tak więc ich postępek w Prawdach związanych z ich szafarski-

mi doktrynami wśród sporów, jest przedstawiony w w. 5 i 6.

(12) Wiersz 7 ukazuje kontrast istniejący pomiędzy wzrastaniem w Prawdzie, rozwijającej się poprzez kontrowersje czyli spory, a potęgowaniem się znajomości o Prawdzie znanej już z wcześniejszych faz rozwoju. Myśl o nietrąbieniu na alarm, lecz o trąbieniu zwyczajnym celem zwołania ludu, jest podkreślona sposobem kontrastu w w. 7. Wiersz ten figuralnie poucza, jakim sposobem Prawda winna być normalnie podawana nie walczącemu nominalnemu ludowi Bożemu. Możemy używać sporu tylko wtedy, gdy przeciwnicy walczą błędem przeciw Prawdzie, ale w zwykłych okolicznościach życiowych przedstawienie Prawdy za pomocą sporu, może przeszkodzić jej przyjęciu. Wywołuje ono kłótniowość (ducha sporu) w słuchaczu i może sprawić, że stanie się on raczej przeciwnikiem Prawdy niż jej przyjacielem. Jeśli nam zależy na tym, by zdobyć słuchaczy, powinniśmy unikać sporów, o ile to jest tylko możliwe. Jeżeli zaś chcemy zwalczyć błąd, to wtedy musimy używać spornej argumentacji. Pozytywne, nie w celu walki, przedstawienie Prawdy w normalnych okolicznościach jest najlepsze i okazało się najbardziej skuteczną metodą dla jej rozprzestrzenienia, jak to zostało ukazane w Przedmowie do Tomu I. Spór ma swoje miejsce w Chrześcijaństwie do odparcia ataków i do atakowania błędów podczas wojen teologicznych, lecz nie jest właściwy do zdobywania zwolenników dla Prawdy. Tutaj nie wojownicza metoda Tomu I, jest znacznie lepsza. „Więcej much się łapie na cukier, niż na ocet”. Dlatego też, na zebraniach publicznych i domowych oraz w rozmowach, w których chodzi o pozyskanie słuchaczy, unikajmy trąbienia na alarm, lecz posługujmy się trąbą dla celów konstruktywnej nauki. W takich zaś publicznych i zborowych zebraniach, oraz w takich rozmowach jakich dostarczają: pozaobrazowa Wtóra Walka Gedeona, Strofowanie Janowe, List Eliasza i prowadzenie do Bramy tej części Kozła Azazela, która jest w Prawdzie, musimy trąbić w trąbę alarmową, ponieważ sam temat jest związany z kontrowersją (sporem). W ten sposób wiersze 5 i 6 ukazują potrzebę kontrowersji w naszej pracy, gdy chodzi o zwalczanie błędu; zaś wiersz 7 ukazuje pozytywną stronę naszej pracy, polegającą na rozpowszechnianiu Prawdy.

(13) Wiersz 8 pokazuje czym przywilejem było trąbienie. Synowie Aaronowi przedstawiają tu oczywiście Podkapłanów Wieku Ewangelii. Pozafiguralne trąbienie było zawsze, w każdej epoce Kościoła, rozpoczynane przez anioła danej epoki, to znaczy - z wyjątkiem Kościoła Efeskiego - przez głównego wodza w gwieździe wchodzącego w skład anioła danej epoki. Święty Paweł, główny wódz Kościoła Efeskiego, jest jedynym wyjątkiem. Ponieważ on jeszcze nie był w Kościele, Sw. Piotr otrzymał przywilej zaczęcia trąbienia w trąbę jako pierwszy, co też uczynił, otwierając drzwi wstępu do Kościoła dla wierzących Żydów w czasie zesłania Ducha Św., oraz dla wierzących Pogan w 3 1/2 roku później. W każdym innym wypadku główny wódz („książę z ludu” - Mich. 5: 5) każ-

dej gwiazdy, prowadził resztę członków gwiazdy. Jest to historycznie prawdziwe, jak to widać w wypadku Jana w Kościele Smyrneńskim, Ariusza w Kościele Pergamos, Klaudiusza z Turynu w Kościele Tyjatyra, Marsiglio w Kościele w Sardziech, Wessela w Kościele Filadelfijskim i Russella w Kościele Laodycejskim. W pięciu Kościołach pomiędzy dwoma Kościołami Żniw specjalny pomocnik każdego członka każdej gwiazdy, postępował z symbolicznym trąbieniem wspomagając swojego wodza towarzyszy (tych 70 - ciu, którzy byli pozafigurą, 70 - ciu ze Żniwa Wieku Żydowskiego; jako pozafigury wychodzili po dwóch). Potem reszta Kapłaństwa wówczas czynnego, zgodnie z Duchem, talentami i możliwościami, dołączała się w symbolicznym trąbieniu - ogłaszając poselstwo konieczne w owym czasie dla prawdziwego i nominalnego Kościoła.

(14) Wyjaśnijmy to na przykładzie członków gwiazdy okresu Filadelfijskiego. Jan Wessel zaczął trąbić, czyli ogłaszać poselstwo reformacyjne w jego czterech zasadniczych zarysach: usprawiedliwienie przez wiarę, Biblia jako jedyne źródło i zasada wiary, Kapłaństwo wszystkich poświęconych i Chrystus jako jedyna władza w Kościele. Potem w ślad za nim postępował jego towarzysz, a następnie za nimi drudzy. Później powstał inny członek gwiazdy, ale nie jako główny wódz, Jakub Savonarola. Z kolei za nim postępował jego towarzysz Fra Domenico, a także inni członkowie Kapłaństwa przydani do towarzysza - naturalnie nie członkowie gwiazdy - rozgłaszając poselstwo. Dalej Luter jako członek tej gwiazdy, zaczął trąbić swoją część poselstwa, podkreślając cztery części poselstwa Wessela, a wkrótce Melancthon, jego pomocnik (po dwóch), przyłączył się do niego a następnie inni z Kapłanów także się dołączyli. Weszli oni w szczegóły w sprawie usprawiedliwienia przez wiarę, Biblii jako jedyne źródła i zasady wiary, jedyne Kapłaństwa poświęconych i Chrystusa jako wyłącznej Głowy w Kościele. Tym sposobem trąbiąc o ludzkim i Boskim zbawieniu, wzywali przywódców, którzy stracili korony. Kiedy jednak członkowie gwiazdy w okresie Filadelfijskim ukazywali się przed publicznością, dawali ogólne wyjaśnienia dotyczące usprawiedliwienia przez wiarę (ludzkiego zbawienia), oraz kapłaństwa wszystkich poświęconych (Boskiego zbawienia), a także wyjaśnienia dotyczące jedyne źródła i zasady wiary i praktyki dla ludzi oraz wyłącznego zwierzchnictwa Jezusa w Kościele. Podobnie jak Wessel i Savonarola, ich najważniejsi pomocnicy i inni asystenci streszczali te cztery doktryny do dwóch, podając publiczności tylko rzeczy ogólne. Nieco później zjawił się Zwingli, stanowiąc część gwiazdy Filadelfii, wspomagany przez specjalnego pomocnika w osobie Oecolampadiusza, a potem przez innych Kapłanów wytrąbiających na srebrnej trąbie cechy usprawiedliwienia i Wysokiego Powołania w Wieczerzy Pańskiej, podając ogólne rzeczy ludowi, a szczegóły dotyczące jednego przedmiotu w danym czasie przywódcom bez korony. Oni także podkreślali cztery ogólne prawdy refor-

macji wzmiankowane wyżej tak, jak wymagała tego sytuacja przed publicznością lub przed przywódcami bez koron. Poprzez cały Wiek prawda albo prawdy, które miały nadejść, w ten sam ogólny sposób były traktowane („iż będzie wam to za ustawą na ten Wiek w potomstwie waszem”). Widzieliśmy, że tak było w Parousii i Epifanii, i mamy wrażenie, że nie trzeba więcej przykładów aby wyjaśnić ten temat.

(15) Wiersz 9 mówi o użyciu tych pozafiguralnych spornych trąb („a gdy wyciągniecie na wojnę”). Chrześcijańskie wojowanie jest prowadzone przeciwko grzechowi, błędowi, samolubstwu i światowości, które walczą przeciw nam pod wodzą Szatana, świata i ciała. Przeciw tym wszystkim czterem elementom we wszystkich formach, w jakich one występują pod dowództwem Szatana, świata i ciała, chrześcijanin musi prowadzić nieustanną walkę. One bowiem w swych rozlicznych formach trapią („nieprzyjaciel, który by was trapił”) Nowe Stworzenie; liczne bowiem są formy grzechu, liczne formy błędu, wiele jest form samolubstwa i wiele form światowości. Każda zaś z tych form grzechu, błędu, samolubstwa i światowości trapi Nowe Stworzenie. Przeciwko wszystkim formom tych czterech elementów zła Nowe Stworzenie musi wojować. Nie potrzebujemy tu wyliczać wszystkich tych form, gdyż są one dobrze znane czytelnikowi. Ci wrogowie trapią nas w chanańskim Wiek Ewangelii („w waszej ziemi”), która jest sferą Prawdy i jej Ducha, z której musimy wyprzeć te formy zła. Mieszkańcy Chanaanu, których Izrael miał wywłaszczyć, wyobrażają różne formy tych czterech elementów zła. Serca nasze i umysły stanowią sferę działania Prawdy i jej Ducha. Ta część, która jest pod władzą Nowego Stworzenia odpowiada tej części Chanaanu, którą Izrael wydarł od mieszkańców; podczas gdy to co nie jest pod władzą Nowego Stworzenia odpowiada tej części Chanaanu, która jest w rękach mieszkańców. Stąd wynika, jak to było wykazane w V tomie, że serca i umysły ludu Bożego są polem bitwy Ducha Nowego Stworzenia. Szatan zaś, świat i ciało wciąż usiłują poprzez mieszkańców pozaobrazowego Chanaanu wyprzeć z powrotem z tej pozafiguralnej ziemi jej pozafiguralnych izraelskich mieszkańców, czyli różne formy Prawdy, Sprawiedliwości, Miłości, Mocy i Niebiańskości. Takie oto są armie w tym boju. Dowództwem pozafiguralnych armii izraelskich jest Jezus, Prawda i jej Duch. Rzeczą, o którą toczy się walka, jest pozafiguralna ziemia i to do kogo będzie ona należeć, czy do mieszkańców pozaobrazowego Chanaanu, czy też do pozafiguralnego Izraela. Zależać zaś to będzie od tego, kto okaże się zwycięzcą w tym boju.

(16) Należy zauważyć, że trąbienie na alarm (w. 9) było dane Izraelowi jako obietnica zwycięstwa od Boga („z przerywaniem w trąby trąbić będziecie, a przyjdziecie na pamięć przed Panem”). W typowych bitwach Izraela było tak zawsze. Dobry tego przykład można znaleźć w walce Izraela z Madianitami (4 Moj. 31), bo Finees trąbił w trąby podczas gdy wojownicy walczyli (4 Moj. 31: 6) i zostało osiągnięte wspa-

niałe zwycięstwo. 4 Moj. 31 przedstawia pracę Żniw, uważaną jako wojnę przeciw błędowi, a Finees w tym rozdziale przedstawia brata Russella. Finees trąbiący w trąbę na alarm, przedstawia brata Russella poprzez cały czas zbiorów, ogłaszającego sporne aspekty Prawdy obalające błędy. Dzięki tym pozaobrazowym dwunastu tysiącom (wiernych braci, biorących udział w sporach owego czasu) błędy i wyznający je błądziciele (pozaobrazowi Madyjanici) zostali kompletnie pobici bez strat po stronie wiernego ludu. Podając przykłady z działalności naszego drogiego Pastora możemy wyjaśnić poszczególne fazy tego tematu dotyczącego walki przeciw grzechowi, samolubstwu i światowości. Ogłaszał on Prawdę przeciwko różnym formom grzechu, jak również demaskował zło, które jest cechą charakterystyczną różnorodnych form grzechu. Czynił to specjalnie w artykułach Strażnicy pisząc o rozwoju charakteru jak również tych, które dotyczyły oczyszczenia z brudu ciała i ducha. Jak wiemy napisał On wiele o tych dwóch fazach walki Prawdy z grzechem. Dzięki przyswojeniu sobie tych Prawd wierni bracia staczali zwycięską walkę przeciw grzechowi wśród swoich członków i pomagali innym w odnoszeniu podobnych zwycięstw w ich walce z grzechem. On także ogłosił Prawdy skierowane przeciw przeróżnym formom samolubstwa, przez które ciało chce uratować się od pozostawania w stanie ofiarniczym. Te Prawdy specjalnie dotyczyły poświęcenia, rozwoju miłości ofiarniczej i nadziei zwycięstwa nad ciałem, a także odnosiły się one do utrzymania w martwocie ludzkiej woli i uśmiercenia ludzkiego ciała w walce z cielesnością. Wierni zaś bracia, przyswajając sobie te Prawdy, walczyli z całą swą siłą przeciw wysiłkom martwej woli, by znów nie stała się żywą i przeciw jej wysiłkom by ocalić ludzkie ciało od cierpień ofiarnej śmierci. Jeśli więc chodzi o to, Prawdy te, które były używane w sporach, były pozafiguralnym trąbieniem na alarm w walce przeciw ciału i cielesności. Ostatecznie, w walce przeciwko światu, którą wierni toczyli w rodzinie, w państwie, w nominalnym kościele, w przedsiębiorstwie, w pracy i zwykłych kontaktach z ludźmi, nasz drogi Pastor ogłaszał Prawdy dotyczące niebiańskiej rodziny, Królestwa, Kościoła i nauki, głoszenia oraz praktykowania Prawdy, które mają być naszym interesem i zajęciem wraz ze społecznością z braćmi, w przeciwieństwie do różnorodności i zmienności tego co może dać świat. Tym sposobem trąbił on na pozaobrazowej trąbie na alarm w wojnie, przeciwko światu i światowości. W miarę zaś jak wierni bracia przyswajali sobie te prawdy w swym rozwoju przeciwko światowości atakującej ich, toczyli oni wojnę przeciwko światu.

(17) Należy zauważyć, iż Bóg obiecał (w. 9) pamiętać o Izraelu i dać mu zwycięstwo w jego wojnach o ile trąbiono w trąbę na alarm. Bóg też pamiętał o pozaobrazowym Izraelu, który w czasie wojen zwracał uwagę na armaty trąbione na pozaobrazowej trąbie. Wyrażenie przetłumaczone tu „przed Panem” może być również oddane jako „w obliczu [w łasce] Pana”. Słowo *pamiętać* może być użyte albo dla oznaczenia łaskawego albo nielaskawego pamiętania. Jednak

słowa „w obliczu [w lasce] Pana” oznaczają, iż chodzi tu o pamiętanie pełne łaskawości. Dlatego też wolimy to tłumaczenie od tłumaczenia w przekładzie upoważnionym (Authorized Version). W ten sposób tłumacząc, znajdujemy w wierszu 9 obietnicę zwycięstwa. Obietnica ta może być uczyniona, gdyż duchowy Izrael wie o dobrą walkę, walkę o Pana, Prawdę i braci. Bóg więc walkę tę będzie traktował życzliwie, Jako rezultat daje on wiernym zwycięstwo („zachowani będziecie od nieprzyjaciół waszych”). Sprawi On to przez wybawienie od grzechu, błędu, samolubstwa i światowości w jakichkolwiek formach one by nie występowały. Dowodzi tego fakt, że Małe Stadko składające się ze 144000 stało się więcej niż zwycięzcami. Historia Kościoła w walce przeciw błędowi jest bogata w tego rodzaju przykłady zwycięstw. Specjalnie widzimy to w bitwach przeciw błędowi podczas Parousii i Epifanii. Zależnie od stopnia wierności da też Pan w odpowiednim stopniu zwycięstwo, podobnie jak klęska zawsze następuje w walce w której zabrakło wierności. To też tłumaczy niektóre klęski członków Małego Stada, jak np. kompromis Piotra w Antiochii, porzucenie Pawła i Barnaby przez Marka przy powrocie z Cypru, skompromitowanie się Jakuba, Pawła, etc, gdy chodziło o służbę przy świątyni w związku z czym Paweł został pojmany, itd. To też tłumaczy takie wciąż powtarzające się klęski Nowych Stworzeń, które sprawiły, że traciły one korony, stając się braćmi Wielkiego Grona. Późniejsze ich zastosowanie się do alarmów pozafiguralnej trąby spowodowało jednak, że zostali zwycięzcami. Te same zasady występują jeśli chodzi o przykłady z doświadczeń klasy Młodocianych Godnych. Dla takich, którzy dostali się do klasy Wtorej Śmierci i dla upadłych członków klasy Młodocianych Godnych alarmy pozafiguralnej trąby zostały zupełnie zlekceważone w czasie ich walk, czego rezultatem było spotkanie się z wielką klęską.

(18) Na podstawie naszych poprzednich rozważań o dwóch pozafiguralnych trąbach z łatwością poznamy, że trąbienie w te trąby przedstawia Kapłaństwo ogłaszające Słowo Boże, czyli każące, pouczające i rozprowadzające Prawdę o ludzkim i Boskim zbawieniu, przy czym zwykle trąbienie przedstawia konstruktywne proklamowanie Prawdy, podczas gdy alarmowe trąbienie przedstawia głoszenie Prawdy przez zbijanie błędu i poprawianie tego co błąd wytworzył. Stąd też wynika, że gdy śpiewamy hymn nr 24: „Brzmij głośno trąbo, brzmij radosną błogą pieśń. Niechaj lud się dowie, na krańcach świata wieść”, to w ten sposób wzajemnie zachęcamy się, by głosić Słowo Boże o dwóch zbawieniach. Staje się to tym więcej oczywiste, gdy zrozumiemy pozafigurę wiersza 10. W typie były trzy rodzaje okoliczności poza wojną, marszami i zgromadzeniami ludzi, kiedy trąby miały być używane do trąbienia zwykłego (nie na alarm), tj. w związku z ofiarami całopalonymi i ofiarami spokojnymi, a mianowicie: w dniu wesela (radości), w dniu uroczystym i gdy księżyc był w nowiu (w. 10). Święta uroczyste są wyliczone w 4 Moj. roz. 28 i 29, oraz w 3 Moj. 23. Nów księżyca wypadł oczywiście co miesiąc i tylko siódmy nów był świętem (3 Moj. 23:24; 4 Moj.

29:1). Dniami radości były wszelkie okresy specjalnego radowania się narodu takie jak: przeniesienie Arki Przymierza (1 Kroniki 15:24, 16: 6j, poświęcenie świątyni (2 Kroniki 5:12; 7:6), położenie fundamentów pod drugą świątynię (Ezdrasz 3: 10), poświęcenie murów miejskich przy odbudowie Jerozolimy (Nehemiasz 12:35, 41) i ponowne wprowadzenie świętych obrzędów w świątyni (2 Kron. 29: 27). Jak wiemy całopalenia wyobrazają Boski objaw przyjęcia ofiar za grzech, podczas gdy ofiary spokojne reprezentują nasze śluby poświęcenia, ich przyjęcie i dokonanie. Podczas Wieku Ewangelii Bóg okazuje przyjęcie Jezusowej ofiary za grzech, przez Jezusowe nauczanie, usprawiedliwienie, uświęcenie (tak w człowieczeństwie jak i w Nowym Stworzeniu) i wyzwolenie nas przez Niego.

(19) Sabat jest typem na nasz odpoczynek w usprawiedliwieniu z wiary, jako że błogosławieństwa Tysiąclecia będą nam policzone dzięki wierze. Święto Przejścia obchodzone w dniu 14 Nisan reprezentuje śmierć Chrystusa i uzyskanie przez nas korzyści w usprawiedliwieniu i braniu udziału wraz z Nim w ofierze za grzech, natomiast siedem dni świąt przasników, reprezentuje różne specjalnie radosne doświadczenia życia chrześcijańskiego w czasie siedmiu epok Wieku Ewangelii, podczas gdy pierwszy i ostatni dzień, które były świętami uroczystymi przedstawiają jego dwa okresy życia. Zielone Świątki przedstawiają nasz przywilej w Duchu Świętym podczas Wieku Ewangelii (spłodzenie, ożywienie, wzrost, wzmocnienie, zrównoważenie, skryzalizowanie i narodzenie). Dzień nowego księżyca siódmego miesiąca zdaje się przedstawiać na Wiek Ewangelii nasze przywileje dotyczące miłosierdzia, przywileje związane z braterską miłością, tj. siódmą łaską wymienioną w liście św. Piotra (2 Piotra 1:5 - 7) a także siódmą pod względem logicznym choć w nie pisanym porządku w dwunastu łaskach reprezentowanych przez drogie kamienie napierśnika arcykapłana, a także przez drogie kamienie murów Nowego Jeruzalemu. Dzień Pojednania przedstawia na Wiek Ewangelii doświadczenie związane z ofiarą za grzech całego Chrystusa Głowy i Ciała, a nie ich dzieło pojednania w czasie Tysiąclecia. Święto Kuczek przedstawia na Wiek Ewangelii różnych członków pozaobrazowego Izraela, przebywających każdy w swojej własnej klasie, podczas gdy uroczyste święta w pierwszy i ostatni dzień przedstawiają dwa okresy życia. Dwanaście nowiów księżyca przedstawia na Wiek Ewangelii dwanaście okresów poświęconych doświadczeniom związanym z rozwojem, etc. dwunastu głównych łask; podczas gdy obchodzenie czyli świętowanie ich, wyobraża doświadczenia związane z rozwojem, etc. tych dwunastu łask. Dni radości przedstawiają, jeśli chodzi o Wiek Ewangelii, wszelkie nasze doświadczenia, prace, przywileje i osiągnięcia, które dają nam radość w Panu.

(20) Zgodnie z tym można powiedzieć, że te uroczyste dni, dni nowiów księżyca i dni radości, przedstawiają wszystkie strony chrześcijańskiego życia z jego podstawowymi założeniami, fundamentami, rozwinięciami, przywilejami, błogosławieństwami, środkami, pomoca-

mi, osiągnięciami, doświadczeniami, łaskami, obowiązkami, zaopatrzeniami i stadiami rozwoju, etc. Występuje to w związku z tym, że ofiara całopalna Jezusa jest przez Niego sprawowana za nas, jako najpełniejszy dowód, iż Bóg przyjął Jego ofiarę za nas, a także w związku z tym ofiarowuje On nasze ofiary spokojne, nasze śluby powzięte i dotrzymane względem Boga, które są przez Boga przyjmowane dzięki zasłudze Jezusa. Trąbienie w trąby przy tych dwóch formach ofiar w czasie pozafiguralnych dni uroczystych, dni nowiu i dni radości, wyobrażających proklamację poselstwa Prawdy o pozafiguralnych ofiarach całopalonych i ofiarach spokojnych w zastosowaniu do myśli tych pozafiguralnych dni uroczystych, dni nowiu i dni radości. W ten sposób podczas pozaobrazowego Sabatu w związku ze służbą Jezusa i objawionym przyjęciem przez Boga Jego ofiary i naszym poświęceniem postanowionym i dokonany, pozaobrazowi Kapłani ogłaszają poselstwo o Boskiej łasce usprawiedliwiającej dzięki zasłudze Jezusa, przyjętej wiarą w Bożą obietnicę. Także w czasie pozaobrazowego Święta Przejścia, w związku z usługą Jezusa dostarczającą stosownych przywilei, wypływających z pozafiguralnej ofiary całopalenia i ofiary spokojnej, Kapłani mają ogłaszać łączące się z tym Prawdy, tj. Prawdy o śmierci Chrystusa, usprawiedliwieniu i poświęceniu aż do śmierci. Przy pozafiguralnym „święcie tygodni” (2 Moj. 34: 22; 5 Moj. 16: 10, 16; 2 Kron. 8: 13), czyli „w dniu pięćdziesiątym” (Dz. Ap. 2: 1), zwanym także Pięćdziesiątnicą albo Zielonymi Świętami, w związku z ofiarowaniem przez Jezusa wyżej wymienionych ofiar, różne szczegóły Ducha mają być ogłaszane przez Kapłanów jako poselstwo Prawdy, pochodzącej ze Słowa Bożego, zastosowanej do tej okoliczności.

(21) W pozafiguralny roczny siódmy nów księżycyca w związku z tymi samymi dwiema ofiarami ma być ogłaszane poselstwo bezinteresownej miłości w jej rozlicznych formach, jako poselstwo Prawdy. W pozafiguralny Dzień Pojednania w związku z powyższymi dwiema ofiarami Kapłani mają ogłaszać poselstwo pojednania przez dwie ofiary za grzech i służbę oczyszczonego Wielkiego Grona. W pozaobrazowe Święto Kuczek w związku z tymi samymi dwiema ofiarami, Kapłani mają rozgłaszać poselstwo Prawdy dotyczące różnych klas łączących się z Bożym Planem. W dwanaście pozaobrazowych nowiów księżycyca łącznie z tymi samymi dwiema ofiarami, Kapłani mają ogłaszać poselstwa Prawdy o dwunastu najważniejszych łaskach, o każdej z nich w jej pozafiguralnym miesiącu, będącym okresem jej rozwoju. I we wszystkie dni radości w związku z tymi samymi dwiema ofiarami odpowiednie Prawdy winny być głoszone jako poselstwo. Czynienie zaś tego wszystkiego zawsze w związku z dwiema pozaobrazowymi ofiarami ukazuje, jak nauka Jezusa i nasze poświęcenie, postanowione i wprowadzone w życie, są czynne poprzez cały Wiek Ewangelii i mają przenikać wszystkie ogłaszane przez nas Prawdy. Jednym słowem, wiersz 10 poucza, że

mamy głosić Słowo Boże i tylko Słowo Boże, oraz wszystko ze Słowa Bożego, jako konieczne w każdym okresie odpowiednio do warunków każdej sposobności. Nauką z tego jest: Głoście Słowo Boże! „Brzmij trąbo, głośno brzmij, radosną błogą pieśń!” Spiewajmy Hymn 24 i żyjmy według jego zasad!

(22) Wędrówki dwunastu pokoleń, tak jak to jest opowiedziane w wierszach 11 - 36, łączą się z wielką ilością innych tekstów Pisma Św. Łączą się one z tym co jest opowiedziane w wierszach 2, 5 - 9, bo wiersze te ukazują jak poszczególne pokolenia rozpoczynały swe wędrówki i wojny, i jak w czasie tych wojen Kapłani towarzyszyli trąbiąc w trąby na alarm. Bliższy nawet związek myślowy istnieje pomiędzy wędrówkami z wierszy 11 - 28, a ofiarami książąt Wiek Ewangelii z 4 Moj. 7: 10 - 88, jak to widać z zależności pomiędzy poszczególnym księżciem i jego ofiarą, a pokoleniem do którego należał. Jeżeli te dwa wyjątki Pisma Św. nie są zrozumiane w swym pozafiguralnym znaczeniu w ich związku z wędrówkami opisanymi w wierszach 11 - 36, wtedy wędrówki te nie mogą być zrozumiane w swych pozafiguralnych objawach. Tak samo podłoże pozafiguralnego znaczenia z 4 Moj. 10: 2, 5 - 9 i 7: 10 - 88, będąc fundamentem dla pozafigur z wierszy 11 - 36, czyni je więcej zrozumiałymi. Podobnie, tylko o ile ktoś zrozumie pozafigury dwóch poprzednich tekstów Pisma Św., będzie mógł ocenić, stosowność pozaobrazowych zastosowań przedstawionych przez nas w wierszach 11 - 28. Rozumiejąc te teksty, a w szczególności teksty z 4 Moj. 7: 10 - 88, które z kolei stają się więcej zrozumiałe gdy tekst z 4 Moj. 10: 1 - 10 jest pojęty pozafiguralnie, jest się dobrze przygotowanym do zrozumienia i oceny pozafiguralnych zastosowań, które są proponowane w tym rozdziale. Wskazywaliśmy bowiem przede wszystkim we wzajemnych stosunkach tych trzech tekstów to, co jest wspaniałym przykładem zasady tak często spotykanej w Parousii i Epifanii. Biblia nigdy nie podaje wszystkiego tego czego uczy na jeden temat w jednym tylko miejscu, wprost przeciwnie, rozsiewa ona swoje myśli na każdy temat w różnych tekstach i miejscach („trochę tu, trochę ówdzie”). Powiedziane to jest wyraźnie u Izajasza 28: 10, 13, podczas gdy wiersze 11 i 12 pokazują, że w swym świadczeniu o Prawdzie lud Boży będzie stosował tę samą zasadę.

(23) Wiersz 11 podaje datę kiedy odejście od góry miało miejsce, a mianowicie: Synaj w dwunasty dzień drugiego miesiąca roku drugiego od wyjścia z Egiptu. Należy przy tym pamiętać, że to nie był cały miesiąc od zakończenia pierwszego obchodzenia Święta Przejścia na pustyni, które się zakończyło 21 dnia pierwszego miesiąca w drugim roku po wyjściu z Egiptu. Porównanie wiersza 11 z 4 Moj. 9: 11 dowodzi, iż nakaz zachowania Święta Przejścia od 15 Nisan do 21 Nisan ze świętymi zebraniemi zaznaczającymi pierwszy i siódmy dzień (3 Moj. 23: 6 - 8) nie był dany tym, którzy będąc nieczystymi na 14 Nisan mieli ofiarowaną sposobność obchodzenia Wielkanocy 14

dnia drugiego miesiąca; było tak, ponieważ gdyby oni otrzymali ten nakaz, Bóg uczyniłby niemożliwym obchodzenie Święta Przejścia dla nich, żądając by podróżowali dnia 21. Pierwsza bowiem wędrówka z Synaju rozpoczęła się 20 dnia drugiego miesiąca i trwała do 22 dnia tegoż miesiąca włącznie, ponieważ była trzydniową wędrówką (w. 33), co sprawiło, że byli oni w podróży 21 - ego, a więc niemożliwym było dla nich zwołanie świętego zebrania w owym dniu. Z tego też wydaje się wynikać, że albo dodane Święto Przejścia (od 15 - ego do 21 - ego drugiego miesiąca) nie wyobraża warunków Tysiąclecia, albo że Bóg nie zamierzył, by pierwsze roczne Święto Przejścia dla nieczystych było figurą na powyższe warunki. Bardzo możliwe, że ta pierwsza alternatywa jest błędna, ponieważ wiemy, że w Tysiącleciu będzie pięć okresów przesiewania i że będzie święte zgromadzenie w czasie Małego Okresu, co nasuwa myśl, że pierwsza faza Tysiąclecia, to jest sto lat sposobności zanim jakikolwiek człowiek w „wieku dziecinnym” umrze (Iz. 65: 20), jest prawdopodobnie, świętym zgromadzeniem dnia 15 - ego drugiego miesiąca Tysiąclecia, tak jak Mały Okres jest świętym zgromadzeniem 21 - ego drugiego miesiąca w Tysiącleciu. Wyrażenie z wiersza 12, puszcza Synaj” rozumiemy jako przedstawiające sferę Judaizmu. Stamtąd też niesiona (w. 33) przez pozaobrazowych Kapłanów pozaobrazowa Arka prowadziła pozaobrazowego Izraela, który rozpoczął swoje wędrowanie Wieku Ewangelii w czasie Żniwa Wieku Żydowskiego. Należy równocześnie zauważyć, że to właśnie Arka prowadziła zastępy w czasie tej określonej podróży. Ponieważ zaś Kaatytowie maszerowali pomiędzy drugim i trzecim obozem (w. 21), nie oni więc, jak to było zazwyczaj ich obowiązkiem, (4 Moj. 3: 31: 4: 15). ale Kapłani w tym specjalnym wypadku nieśli Arkę nad którą unosił się słup obłoku i ognia (w. 34), tak jak to zdarzało się przy niektórych specjalnych okazjach (Jozue 3: 3 - 17: 4: 5 - 18; 6: 4 - 13; 8: 33: 1Król. 8: 1 - 7). Niesienie Arki przez Kapłanów wyobraża pozafiguralne Kapłaństwo przyczyniające się do spełnienia postanowień Jehowy. Arka, przedstawiająca Boga i Jego przymioty oraz Chrystusa i Jego przymioty, funkcje itd., jest jakby skrótem całego Bożego planu. Wynika stad, że niesienie Arki przez Kapłanów wyobraża pozafigurę Bożego Planu albo Słowa wprowadzanego w życie.

(24) Z faktu, że Wiek Ewangelii dotyka trzech tysiącletnich dni, a także z faktu, że było to w czasie części trzech tysiącletnich dni, gdy pozafiguralna podróż zaczęła się, to jest od rozpoczęcia przez Kapłanów wędrówki Wieku Ewangelicznego w ciągu Żniwa Wieku Żydowskiego aż do czasu gdy ruch Millera został całkowicie przekształcony w sektę Adwentystów zaraz po roku 1874 (stad też wynika, że po roku 1874 ostatnia część ostatniego pozaobrazowego pokolenia rozpoczęła wędrówkę), wnioskujemy, że trzy dni (w. 33) wędrówki opisanej w w. 11 - 35 wyobrażają trzy tysiącletnie okresy pokryte częściowo przez Wiek Ewangelii. Bowiem ta wędrówka Wieku

Ewangelii zaczęła się w 158 lat po rozpoczęciu piątego tysiącletniego dnia, trwała zaś przez szósty tysiącletni dzień i ponad 80 lat trwa w czasie siódmego tysiącletniego dnia. To określenie czasu pozwala nam na ujęcie wędrówek wszystkich pozaobrazowych pokoleń w ramy okresu, w jakim zgodnie z faktami, te wędrówki się zaczęły. Innymi słowy, pierwsza wędrówka trwająca trzy dni wyobraża pozafigury Wieku Ewangelii dla historii pokrywającej cały Wiek Ewangelii. Nie dotyczy to wszystkich typów wędrówki z 4 Mojżeszowej, choć dotyczy niektórych z nich. Niektóre z nich dają szczegółowe obrazy, jak np. typy pięciu przesiewań, które odnoszą się figuralnie każde z nich z punktu widzenia obrazu Wieku Ewangelii, do odpowiedniej epoki z pięciu epok Kościoła pomiędzy Żniwami. Epizod 12 Szpiegów odnosi się pozaobrazowo do dwóch Żniw wyłącznie, podczas gdy następujące po nim wędrówki Izraela odnoszą się odpowiednio do wielkich wędrówek Wieku Ewangelii i do trzech małych wędrówek pozaobrazowego Izraela Wieku Ewangelii; historia zaś z 4 Mojżeszowej roz. 31 wyobraża bitwy przeciw błędowi podczas dwóch Żniw. Można by jeszcze dodać przykłady ilustrujące to samo, lecz podane wyżej są wystarczające, by ukazać różne zastosowania typów z 4 księgi Mojżeszowej. Rozważania wynikające z faktu przytoczonego w tym paragrafie pozwalają na ustalenie czasu tej pozafigury. Potwierdzeniem, ich jest również fakt, że *obłok* a nie *słup ognisty* (w. 11, 34) podniósł się nad przybytkiem na początku wędrówki, co dowodzi, że wędrówka zaczęła się w jednym z *dni* - jednym ze Żniw. Również i inne przytoczone wyżej fakty Wieku Żydowskiego. Jest to wyraźnie powiedziane o typowym rozpoczęciu wędrówki w wierszach 11 i 34. W związku z tym jasne jest ustalenie czasu pozafigury jako zaczynającej się w Żniwie Wieku Żydowskiego. Również fakt, że do marszu przyłączyła się ostatnia sekta Adwentystów w trzecim pozaobrazowym dniu, jak i łączący się z tym fakt, że zachowani przy życiu członkowie tej sekty i wszystkich innych sekt połączą się w odpowiednie sekty Epifaniczne przed zakończeniem Epifanii dowodzi, że zakończenie tego poszczególnego marszu przypadnie na koniec Wieku Ewangelii gdy wejdzie on w warunki Tysiąclecia.

(25) W wierszu 12 jest przedstawiona podróż od jednego miejsca postoju do drugiego: od Synaj (*cierniowy*) do Puszczy Faran (*jaskiniowy*). Zgodnie z w. 33 wędrówka ta trwała trzy dni. Prostą drogą przestrzeń od Horebu albo Synaju do Puszczy Faran wynosi około 55 mil; podróż taka mogła być przez dobrych podróżników skuteczniejsza w ciągu trzech dni. Rozumiemy więc, że czas trzech dni był to czas podróży awangardy (przedniej straży). Nie ma żadnej wzmianki o zatrzymaniu się na noc w tym opisie podróży. Takie postoje prawdopodobnie miały miejsce, ale ponieważ nie miały one żadnego znaczenia w pozafigurze, więc typ pomija je bez wzmianki. Słowo *Synaj* zna-

czy *cierniowy*, co dobrze opisuje trudne i swarliwe doświadczenia Kościoła, żyjącego wśród Żydów. Słowo *Faran* oznacza *obfity w liście*, albo *w jaskinie*. Przedstawia to warunki podczas Tysiąclecia, jako dające schronienie. W kraju tak ciepłym jak *Faran* bogactwo liści lub jaskiń (pieczara) daje schronienie przed palącym słońcem pustyni. Ten fakt przedstawia obfitość schronienia przed gorącym pokusy (Mat. 13: 5, 6, 20, 21), które będzie dane rodzajowi ludzkiemu w czasie Tysiąclecia, w trzecim dniu od chwili, gdy rozpoczęła się wędrówka Wieku Ewangelicznego. Obłok Pański odpoczywający w *Faran* przedstawia Prawdę wciąż naprzód postępującą, aż staje się światłem oświecającym warunki Tysiąclecia. Stwierdzenie wiersza 13, że synowie Izraelscy ruszyli najpierw zgodnie z rozkazem [dosłownie - *ustnym*] Boga, wskazuje, iż Pan pochwałił te działania dwunastu wyznań, które są wyobrazone przez pokolenia izraelskie wyruszające w podróż. Staje się to oczywiste, gdy zdamy sobie sprawę z tego co wyobraża wyruszenie w drogę pokoleń izraelskich. Przedstawiają one dwanaście wyznań, które zaczynają używać swych szafarskich prawd wpośród sporów przeciw błędowi, grzechowi, samolubstwu i światowości, co też czyniły one posługując się tymi częściami nauk biblijnych, które dotyczyły strofowania (zbijania błędów) i naprawy (2 Tym. 3: 15 - 17). Postępować naprzód w Prawdzie znaczy działać zgodnie ze Słowem Bożym (rozkazem, ustami). Właśnie z powodu tej dobrej aktywności, Ps. 45: 10 mówiąc o tych dwunastu wyznaniach - córkach królewskich, mówi o nich jako będących wśród Pańskich zacnych niewiast, usługujących członkiń orszaku weselnego. Nazwane są one córkami królewskimi, gdyż pośrednio lub bezpośrednio rozwinęły się one z łączności kościoła i państwa. Końcowe zdanie wiersza 13 brzmi w Biblii angielskiej: „przez rękę Mojżesza”. Wyrażenie to przedstawia, że ruszanie naprzód tych wyznań w pozafiguralnym stosunku do rozważanej tutaj podróży było rozpoczęte przez Syna ale od Ojca (z ust Pańskich).

(26) Użytecznym jest w tym miejscu zatrzymać się dla wyjaśnienia koniecznego do dobrego zrozumienia wierszy 14 - 28. Gdy się czyta o porządku, w którym cztery obozy podróżowały, można by wysunąć naturalny wniosek, że jest przez to podany porządek w czasie podróży pozafiguralnych obozów. Gdy jednak zrozumiemy, że pokolenia przedstawiają wyznania, tak jak to przedstawiamy tutaj, to zdamy sobie sprawę, że myśl ta nie dotyczy porządku w czasie. Na przykład Juda przedstawia Kościół Kalwinistyczny, podczas gdy Ruben, Symeon i Efraim przedstawiają Kościoły: Grecko Katolicki, Rzymsko-Katolicki i Luterński. Wiemy jednak, że Kościoły Grecko i Rzymsko-Katolickie wyprzedziły co do czasu Kościół Kalwinistyczny o wiele stuleci, podczas gdy Kościół Luterński wyprzedził go o szereg lat, choć Juda - typ Kościoła Kalwinistycznego wyrusza w typie w podróż przed typami tych trzech innych Kościołów. Wynika z tego, że

porządek czasowy pozafigur nie jest wskazany przez porządek w czasie, w którym cztery figuralne obozy rozpoczęły swą wędrówkę. Jest to prawdziwe tylko jeśli chodzi o wzajemny stosunek czterech obozów, bo w każdym pokoleniu każdego obozu porządek czasowy jest także porządkiem pozafiguralnych pokoleń. Pod tym względem nie jest prawdziwym, wyjątkiem Unitario-Uniwersalizm (Neftali), bo gdy Unitarianie rozwinęli się przed rozwojem Metodyzmu (Aser), to Uniwersalizm rozwinął się już po rozwinięciu się Metodyzmu, chodzi więc o przedstawienie całości obrazu; dlatego pozaobrazowy Neftali jest przedstawiony jako przychodzący ostatni i po pozafiguralnym Aserze. Jeżeli jednak porządek czasowy pozafigur nie jest podany przez porządek czasowy wyruszenia czterech obozów, to jaki przez to porządek jest podany? Na to odpowiadamy: logiczny porządek mocy, mądrości, sprawiedliwości i miłości. Musimy sobie przypomnieć to na co wcześniej wskazywaliśmy, że obóz Judy obejmujący trzy pokolenia na wschód od przybytku ma na swym sztandarze postać lwa, która jak wiemy, reprezentuje moc; oznacza to, że myślą centralną szafarskich doktryn obozu pozafiguralnego Judy jest moc. Przypominamy, że sztandar obozu Rubena, obejmującego trzy pokolenia na południe od przybytku miał postać orła, która, jak wiemy, symbolizuje mądrość; oznacza to, że główną myślą szafarskich doktryn obozu pozaobrazowego Rubena jest mądrość. Przypominamy dalej, że sztandar obozu Efraima obejmującego trzy pokolenia na zachód od przybytku ma postać wołu, który jak wiemy, symbolizuje sprawiedliwość (na podstawie faktu, że wół był używany jako symbol dla reprezentowania ludzkiej natury naszego Pana będącej zadośćuczynieniem Boskiej sprawiedliwości); ma to oznaczać, że centralną myślą szafarskich doktryn pozaobrazowego Efraima jest sprawiedliwość. Musimy wreszcie pamiętać, że obóz Dana obejmujący trzy pokolenia na północ od przybytku miał na swym sztandarze ludzką twarz z wyrazem pełnym miłości i jak wiemy, przedstawia miłość; oznacza to, że naczelną myślą szafarskich doktryn obozu pozaobrazowego Dana jest miłość.

(27) Ponieważ rozumiemy, że te cztery obozy przedstawiały w swych sztandarach cztery wielkie przymioty Boga, łatwo pojmujemy w jakim porządku swych wędrówek obozy te przedstawiają myślowy albo logiczny porządek w odróżnieniu od porządku czasowego w wędrówkach czterech pozaobrazowych obozów. Stanie się tu więcej widoczne po bliższym przyjrzeniu się pozafigurze. Juda przedstawia Kościół Kalwinistyczny, którego szafarską doktryną jest Wieczera Pańska, przedstawiająca śmierć Chrystusa, usprawiedliwienie przyswojone przez wiarę i współdziałanie wiernych w cierpieniu. Co jest główną myślą tej doktryny? Czyż nie jest nią Chrystus ukrzyżowany, *moc* Boża w usprawiedliwieniu i poświęceniu (1 Kor. 1: 23, 25)? Tak jest rzeczywiście. Isaschar przedstawia Kościół Kampbellitów, którego doktryna szafarska jest następująca: Biblia jako wiara chrze-

ścijańska jest ośrodkiem jedności ludu Bożego. Czymże jednak jest Słowo Boże jeśli nie mocą, wszak przecież „Słowo Boże jest żywe [energiczne] i skuteczne, itd.” (Żyd. 4: 12)? Zabulon przedstawia Adwentystów, których szafarska doktryna jest następująca: Chronologia wskazuje na czas Królestwa, które obali zło a ustanowi sprawiedliwość. Myślą jednak naczelną wyznaczonego w czasie i wszystko zwyciężającego Królestwa jest moc (2 Piotra 1: 16). Widzimy więc, że moc jest centralną myślą szafarskich doktryn pozaobrazowego obozu położonego na pozaobrazowy wschód od przybytku. Zbadanie pozaobrazowego obozu położonego na pozaobrazowe południe od przybytku okaże nam, że główną myślą szafarskich doktryn trzech wyznań w tym obozie jest mądrość. Ruben przedstawia Kościół Grecko-Katolicki, którego szafarska doktryna jest następująca: Chrystus w Swym przedludzkiem, ludzkim i połudzkim stanie jest specjalnym przedstawicielem Boga, Sprawcą wszystkich Jego planów i celów. Chrystus jednak w tych właśnie trzech stanach jest Bożą mądrością, wprowadzającą w życie Boże cele (1 Kor. 1: 23, 24; Kol. 2: 3). Symeon wyobraża Kościół Rzymsko-Katolicki, którego szafarska doktryna jest następująca: Jeden tylko Kościół jest dyspozytorem i administratorem Prawdy i jej Ducha. Kościół jest pod tym względem przez Boga naznaczonym strażnikiem i sprawcą Prawdy, która jest Bożą mądrością (1 Kor. 2: 6 - 8). Gad reprezentuje Kościół Anglikański lub Episkopalny, którego doktryna szafarska głosi: Chrystus i Kościół gdy są w ciele podlegają władzy świeckiej, lecz nie vice versa. Czymże to jednak jest, jeśli nie częścią tajemnicy zakrytej od wielu wieków i pokoleń, którą jest „Chrystus w was”, a która po raz pierwszy była objawiona iż ma On cierpieć z rąk świata (Kol. 1: 27)? Tak więc myślą naczelną tych trzech szafarskich doktryn pozaobrazowego obozu Rubena jest ukryta mądrość Boża, znajdująca się w Chrystusie Głowie i Ciele.

(28) Efraim wyobraża Kościół Luterski, którego szafarską doktryną jest usprawiedliwienie przez wiarę, przez co jest objawiona sprawiedliwość Boża w usprawiedliwieniu wierzących grzeszników (Rzym. 3: 20 - 26). Manases przedstawia Kościół Kongregacyjny, którego szafarska doktryna głosi, że chrześcijanie jako bracia są wszyscy równi przed sądem sprawiedliwości Bożej i dlatego posiadają równe prawa w społeczności Kościoła. Tu występuje więc znowu idea sprawiedliwości nie tylko w stosunku do Boga, lecz i do człowieka, jako wyrażona w złotej regule (Mat. 22: 35 - 40). Beniamin wyobraża fanatyczne sekty, które wzięły swój początek w sekcie Kwaków, a których szafarska doktryna głosi następującą myśl: Prawdziwą religią jest miłość względem Boga i równa miłość względem bliźniego (Mat. 22: 35 40). Tu również główną myślą jest sprawiedliwość. W związku z tym widzimy, że centralną myślą szafarskich doktryn pozaobrazowego obozu na pozaobrazowym zachodzie od namiotu zgromadzenia jest sprawiedliwość.

Dan wyobraża Kościół Baptystów, którego szafarska doktryna jest następująca: Tylko prawdziwie usprawiedliwieni i poświęceni są prawdziwym ludem Bożym. Sercem poświęcenia jest jednak miłość (Kol. 3: 14; 1 Kor. 13: 1 - 3; 1 Tym. 1: 5). Aser przedstawia Kościół Metodystów, którego szafarska doktryna głosi, iż Boska miłość jest ideałem Boga dla Jego ludu (1 Jana 3: 16; 4: 7, 12, 16, 21; 5: 2, 3). Neftali przedstawia Kościół Umitariańsko-Uniwersalistyczny, którego szafarska doktryna mówi, że jest jeden tylko Bóg, którego najwyższym przymiotem jest miłość (Jana 17: 3; 1 Kor. 8: 6; 1 Tym. 2: 5; 1 Jana 4: 7, 8, 10, 11, 16, 17). Wobec tego widzimy, że centralną myślą obozu pozaobrazowego Dana, mającego trzy szafarskie doktryny trzech odnośnych wyznań, jest miłość. A więc nasze badanie wyruszeń obozów izraelskich dowodzi, że porządek czasowy wyruszania czterech pozaobrazowych obozów nie jest przedstawiony przez porządek czasowy wyruszania odpowiednich typowych obozów. Raczej dowodzi ono, iż logiczny lub myślowy porządek w stosunku do czterech wielkich przymiotów Boga jest porządkiem przestrzegającym w porządku wyruszania w wędrówkę czterech pozaobrazowych obozów. Badanie nasze dowodzi jednak również, że w każdym obozie trzy pozaobrazowe pokolenia wyruszyły w porządku czasowym według obrazowych pokoleń odnośnych obozów. Dla powyżej wykazanego powodu wyruszenie pozaobrazowego Neftali (Unitario-Uniwersalizm) nie jest wyjątkiem w tej zasadzie, jeśli się rozważa je z punktu widzenia czasu jego wędrówki i porównuje z wyruszeniem Kościoła Metodystów, jako pozaobrazowego Asera, którego urodziny w typie są późniejsze niż Neftali.

(29) Wiersz 14 specjalnie zaznacza, że pierwszy wyruszył w podróż sztandar Judy. To przedstawia moc Bożą, objawiającą się w trzech doktrynach: (1) że ukrzyżowana Klasa Chrystusowa jest przedstawiona w Wieczerzy Pańskiej; (2) że Biblia jako jedyna wiara chrześcijańska jest centrum chrześcijańskiej jedności; i (3) że chronologia wskazująca na Królestwo, które ma obalić zło a ustanowić dobro, logicznie występuje jako pierwsza w wojowaniu chrześcijańskim. Bez wątpienia też Krzyż, Słowo i chronologicznie oznaczone Królestwo działające w mocy, w sensie logicznym są pierwsze w Chrześcijaństwie. Zarówno w logicznym porządku ich rozwoju, jak i w czasowym porządku ich rozwoju te trzy doktryny następują jedna po drugiej w wykazaniu mocy w porządku czasowym, w którym powstały szafarskie doktryny każdego z tych wyznań. Pierwszą z nich jest Chrystus (Głowa i Ciało) ukrzyżowany, przedstawiony w Wieczerzy Pańskiej. Ta doktryna ukazuje się jako pierwsza w logicznym porządku wszystkich doktryn chrześcijańskich, a także była pierwsza sformułowana w czasie spośród trzech szafarskich doktryn pozaobrazowego obozu na wschód. Nasze badanie ofiar Książąt Wieku Ewangelii (4 Moj. 7: 10 - 89) oraz trąbienia na alarm przez Kapłanów dla maszerujących obozów (4 Moj. 10: 5 - 8), po-

zwala nam widzieć stosunki czasowe pomiędzy tymi ofiarami, trąbieniem i wędrowaniem pokoleń. Wyjaśniając wędrowki pokoleń będziemy wskazywać na te trzy oddzielne grupy aktów, które pozwolą nam na pełniejsze poznanie pozaobrazu w jego trzech zasadniczych cechach, tak jak rozwijały się one podczas Wieku Ewangelii. Zacniemy rozważaniami dotyczącymi obrazowego i pozaobrazowego Judy. Jak się przekonaliśmy, Juda (*pochwalony*) przedstawia Kościół Kalwinistyczny, który wśród narodów nie mówiących językiem angielskim nazywa się Kościołem Reformowanym, a wśród narodów mówiących językiem angielskim zwie się Prezbiteriańskim. Zwingli był tym, który w roku 1521 zaczął trąbić w srebrne trąby, tzn. ogłaszać poselstwo, że Wieczerza Pańska przedstawia: (1) śmierć Jezusa, (2) wiarę pozyskującą usprawiedliwienie z zasługi Jego ludzkiej natury i życia ofiarowanego aż do śmierci i (3) współuczestnictwo poświęconych w cierpieniu (choć nie zrozumiał on, że z tego wynika również udział Kościoła w ofierze za grzech, a udział taki istnieje). Ogłoszenie tego poselstwa przywiodło do niego Ocolampadiusza jako specjalnego jego pomocnika - towarzysza i innych, którzy połączyli się w rozgłaszaniu tego poselstwa. Rezultatem zaś tego było rozszerzenie się ruchu Małego Stadka, który doktrynę tę miał za swą zasadę. Przez wiele lat ruch ten pozostawał ruchem Małego Stadka.

(30) Niebawem pod przywództwem Jana Kalwina rozpoczęło się zamienianie tego ruchu w sektę około roku 1538. Dołączyło się do niego wielu zdolnych ludzi takich jak: Beza, Bullinger, Farel oraz Knox i w kilka lat ruch Małego Stadka rozpoczęty przez Zwingliego zamienił się w wyznanie zwane Kościołem Reformowanym albo Prezbiteriańskim. Szczegóły tego są podane w E. tomie 8, roz. 4. Rezultatem pracy tych przywódców, utratników koron, była skupienie się wokół nich agresywnego wyznania, które po Kościele Luterzańskim jest najliczniejszym wyznaniem wśród wyznań protestanckich. Od tego czasu ruch Małego Stadka zaczyna się zamieniać na sekciarstwo, którego wynikiem było gromadzenie się licznych zwolenników sekty, skupiających się wokół tych wodzów i pociągniętych do nich ofiarowaniem przez tych wodzów pozaobrazowej czaszy, misy i łyżki (w tej to chwili pozaobraz wędrowania dzieci Judy rozpoczyna się - w. 14). W ten sposób wodzowie, którzy potracili korony, wiedli awangardę pozaobrazowego Judy. Wędrowka Judy pod przywództwem Naasona (*subtelny*), syn Aminadaba (*mój lud jest samowolny*), przedstawia członków Kościoła Kalwinistycznego pod kierownictwem wyżej wymienionych utratników koron, walczących w kontrowersji dotyczącej Wieczerzy Pańskiej zarówno z punktu widzenia argumentacji (zbijania) jak i naprawy, chociaż przedstawiali oni tę naukę w mniej wyraźny sposób, jeśli chodzi o jej doktrynalną i etyczną stronę. Oni bronili w kontrowersji swej doktryny Wieczerzy Pańskiej przed atakami zwolenników Rzymu z punktu widzenia transsubstancjacji, oraz

przeciw atakom Luterzańskim z punktu widzenia instrumentalizacji. Wywalczyli oni pamiątkowy i reprezentatywny pogląd w tej sprawie. Nie tylko oni zwalczali w ten sposób ataki przychodzące od obrońców dwóch wymienionych powyżej błędów, lecz również atakowali te błędy z dużym rezultatem, wykazującym ich błędność. W toczeniu tej agresywnej i defensywnej walki przeciw tym dwóm błędom, robili dobry użytek z Biblii dla karcenia i strofowania (2 Tym. 3: 16), by oczyścić się przez nią z grzechu, a do tego celu doktryna ta, skłaniająca do egzaminacji samego siebie i oczyszczania starego kwasu, dobrze się nadawała. Oczywiście posługiwali się oni również tą doktryną w sposób konstruktywny, to znaczy by zaszczerpić zrozumienie jej poszczególnych faz (doktryny) i by rozwinąć odpowiedni charakter (pouczenie sprawiedliwości). Wszystkie te cztery części toczono przez nich sporu, lecz szczególnie pierwsza i druga z wyżej wymienionych, są przedstawione przez ich wędrowki. Zbrojni z pokolenia Judy, wyruszający na głos alarmu, przedstawiają specjalnie sporne strony tej sprawy, dotyczące grzechu i błędu, natomiast inni z tego pokolenia przedstawiają szczególnie ich naukę, jeśli chodzi o jej konstruktywne strony dotyczące doktryny samej i etycznego postępowania, Ogólnie mówiąc jednak, wszyscy z nich w swych wędrowkach, obrazują wszystkie cztery sposoby użycia Słowa Bożego na temat Wieczerzy Pańskiej. Będąc zajęci w tej czynności obronili oni moc Bożą działającą w obu zbawieniach i przedstawioną symbolicznie przez trzy części Wieczerzy Pańskiej.

(31) Drugie pokolenie obozu Judy to Isaschar (*wynając*), którego przywódcą był Nataniel (*dar Boga*), syn Suhara (*mały, pokorny*). Wodzem ruchu Małego Stadka, który rozpoczął ten ruch, z czasem przekształcony w sektę - Kościół Kampbellitów, był Barton Stone. On to w roku 1804 w Tennessee i Kentucky (St. Zjedn.) zaczął głosić doktrynę, że tylko Biblia, jako wiara ludu Bożego jest ośrodkiem jego jedności. W roku 1809 Tomasz Campbell, ojciec Aleksandra Campbella rozpoczął podobny ruch w południowo zachodniej Pensylwanii i w ten sposób stał się drugim z dwóch, z których Barton Stone jako członek gwiazdy był pierwszy. Do nich dołączyło się wielu innych Kapłanów trąbiących w dwie trąby, odnoszące się do nauki, że Biblia jako jedyna wiara chrześcijanina jest ośrodkiem jedności ludu Bożego. Rezultatem tego było, że bardzo żywy ruch Małego Stadka zaczął działać dzięki tym Kapłanom, pozostającym pod wodzą Bartona Stone i Tomasza Campbella. Niebawem Aleksander Campbell przyłączył się do tego ruchu i zaczął zamieniać go w sektę. W tej pracy przekształcania ruchu w sektę przyłączyli się do niego: Samuel Rogers, Jan Smith, Tomasz Allen, Walter Scott, Izaak Errett itd. Rezultatem ich wysiłków było powstanie wyznania Kampbellitów, zwanego też Wyznaniem Chrześcijańskim lub Wyznaniem Uczni. Bliższe szczegóły o tym wyznaniu można znaleźć w E. tomie 8, roz. 4. Od tego to punktu zamienienia się ruchu w sektę, pozaobrazowy Isaschar

Kościół Kampbellicki, przywódcy bez korony w awangardzie), rozpoczął swą wędrówkę Wieku Ewangelicznego. Trąbienie przez Kapłanów pozafiguralnego alarmu o doktrynie, która stała się szafarską doktryną Kampbellitów, sprawiło, że wodzowie bez korony wyruszyli jako awangarda pozaobrazowego Isaschara, a marsz ten rozpoczęli przez ofiarowanie swej pozafiguralnej czaszy, misy i łyżki (w. 15). Wkrótce przyłączyli się do nich zwolennicy sekty, którzy nie byli poświęceni. Ci którzy nie byli przywódcami typowego Isaschara, rozpoczynając swą wędrówkę przedstawiają tych k Campbellitów, którzy wchodzili spornie w stopniowe poznanie wyznaniowej doktryny szafarskiej, przez zwalczanie przeciwnych poglądów i używanie jej do oczyszczenia siebie i innych ze zła sekciarstwa, przeciwko któremu ta doktryna była protestem, jak również postępujących naprzód w sposób konstruktywny w poznaniu tej doktryny i zalet serca będących z nią w zgodzie. W ten sposób czyniąc, robili oni dobry użytek ze swej szafarskiej doktryny jako nie spłodzeni z Ducha Św. ludzie. Przez tego rodzaju postępowanie wstrząsnęli oni zaufaniem wielu w ich sekciarskich wierzeniach i przyspieszali ideał chrześcijańskiej jedności, pomimo swego sekciarskiego zaprzeczenia w działaniu. Przez swą działalność podtrzymali oni moc jako przymiot Boga, działający przez Biblię w celu zjednoczenia ludu Bożego.

PYTANIA BEREAŃSKIE

(1) Co było przedmiotem naszego studium w poprzednim rozdziale? Co mamy studiować w obecnym rozdziale? Jaka łączność myślowa istnieje między tymi dwoma rozdziałami? Na czym ona polega? W jaki sposób dwa symbole różnią się, jeśli chodzi o ich antytypy? Do czego one obydwa się odnoszą? Co jest symbolicznym biblijnym znaczeniem trąby? Jakie jest symboliczne znaczenie trąbienia? Dlaczego trąby z 4 Moj. 10:1—10 są typowe? W jaki sposób zacytowane teksty dowodzą tego? Jak dowodzą tego teksty Pisma Św. z: 2 Moj. 19:13, 16, 19? 3 Moj. 25:9? Jozuego 6:4—9, 13, 16, 20; Obj. 8:2—6? Sędziów 6:34? 7:16, 18—22? Jak inne cytowane teksty dowodzą tych myśli o trąbach i trąbieniu? Jak Hymn nr 24 wyraża tę myśl? Hymn nr 24 śpiewamy przy końcu zebrania.

(2) Kto dostał polecenie zrobienia tych dwóch trąb? Kogo on tutaj przedstawia? W jakim znaczeniu? Przez kogo zrobił on te trąby? Kogo przedstawiają Besaleel, Acholijab i ich towarzysze? Pod jakim względem? Jakie jest symboliczne znaczenie zrobienia trąb ze srebra? Jakie jest znaczenie tego, że zostały one zrobione z jednej sztuki? Jak dowodzą tego zacytowane teksty? Jakiego rodzaju rzeczy są przedstawione przez te dwie trąby? Dlaczego to jest prawdziwe? Co one przedstawiają? W jakich różnych formach możemy wyrazić te myśli? Jak nazywa je Obj. 15:3?

(3) Streszczeniem jakiej części Biblii jest ludzkie zbawienie? Jakim streszczeniem?

Ogólnie mówiąc, co to jest Stary Testament? Jak jest on nazwany w Obj. 15:3? Dlaczego? Dlaczego ten powód jest prawdziwy? Co jest pierwszą myślą zawartą w pieśni Mojżesza? Drugą? Trzecią? Czwartą? Piątą? Szóstą? Siódmą? Czego ogólnym podsumowaniem jest te siedem wątków myśli? W jakim związku zależności jedna z tych trąb znajduje się w stosunku do siedmiu wątków myśli?

4) Co innego jeszcze jest faktem w tym związku zależności? Jak to jest nazwane w Obj. 15:3? Czy to się odnosi podobnie jak ludzkie zbawienie do wielu różnych spraw? Jak należy się zapatrywać na nie w związku z tym? Jaka jest pierwsza implikacja (zależność) jeśli chodzi o Chrystusa? Druga? Trzecia? Czwarta? Jakie wątki myśli zawiera w sobie Wysokie Powołanie? Czego ogólnym podsumowaniem są te nauki? W jakim związku zależności znajduje się to poselstwo w stosunku do drugiej trąby z 4 Moj. 10:1-10?

(5) Jakie inne rodzaje myśli można znaleźć w Starym i Nowym Testamencie? Co decyduje do którego z tych dwóch poselstw one należą? Jak to jest widoczne w poselstwie odnoszącym się do Królestwa? Do Wtórego Przyjścia? Do Zmartwychwstania? Jaki jest pod tym względem charakter wielu typów i przepowiedni Starego Testamentu? Jak tego dowodzą przytoczone teksty? Jak często niektóre z nich są przedstawione? Kiedy nie? Jakie jeszcze rodzaje myśli są przedstawione w Nowym Testamencie? Jaką uwagę spowodowało takie wzajemne przenikanie się tekstów? Czego nie przedstawiają trąby typowo pod tym względem? Czego one nie są absolutnymi synonimami? Jak one wpływają pozafiguralnie jedna na drugą? Na czym polega kontrast pomiędzy Starym i Nowym Testamencie i dwiema pozafiguralnymi trąbami pod tym względem? Jaki jest związek zależności pomiędzy tymi dwoma poselstwami? Czym one rzeczywiście są? Czego ten ich wzajemny związek dowodzi?

(6) Co ukazują wiersze 2-7? Jakie były dwa cele używania trąb? Co jest oznaczone przez wzywanie ludu do stawienia się przed drzwiami namiotu zgromadzenia? Przez zatrąbienie ilu trąb był zwoływany lud? Przez zatrąbienie ilu trąb wzywani byli książęta? Co jest przedstawione przez zejście się ludu? Książąt? Jaka jest różnica pomiędzy zatrąbieniem w dwie pozafiguralne trąby, a w jedną? Dlaczego to jest prawdziwym rozróżnieniem? Dlaczego nieodpowiednim jest podawanie wielu szczegółów głębokich zagadnień nominalnemu ludowi Bożemu? Co wskazuje na to, że pogląd ten jest słuszny? Nawet w czym jest to prawdziwe?

(7) W jakim czasie i w jakich okolicznościach jest to specjalnie widoczne? Jakie przykłady wskazują na to? W jakich innych gałęziach pracy przejawia się to? Kiedy zaczęliśmy podawać szczegóły dotyczące poszczególnego tematu? Jakie osoby są zawarte w wierszu 4 o książętach? Co tego dowodzi? Jak oni schodzili się do Mojżesza? Co to przedstawia? Co dowodzi, że to jest prawdą? Dlaczego było to konieczne? Co wyklucza podawanie szczegółów? Czego ono wymagało? Kto miał tego rodzaju doświadcze-

nia w czasie Parousji ? Co oni musieli robić w tych okolicznościach?

(8) Jakim celom służyły te dwa rodzaje zgromadzeń? Jakimi trzema rzeczami dzielili się oni z nominalnym ludem Bożym? Co łączyło się z drugą z tych spraw? Przez jakich jeszcze braci te same rzeczy były czynione? W związku z czym? Jakie rezultaty dała tego rodzaju działalność poprzez Wiek? Nawet kiedy jeszcze? Jakimi środkami? Jaki cel ostatecznie mają takie zgromadzenia ludu Bożego? Jaki był jeszcze inny rodzaj zgromadzeń? W jakich one odbywały się formach? Jakimi były pierwszy i drugi cel tej działalności? Jakie fakty są przykładem drugiego celu? Jaki był trzeci cel? Czwarty i ostatni?.

(9) Co ukazują wiersze 5—7? W jaki sposób jedno z nich jest opisane, lecz nie zdefiniowane? W jaki sposób drugie trąbienie jest zdefiniowane? Co to trąbienie przedstawia? Co znaczy hebrajskie słowo *teruah*? Co znaczy hebrajski czasownik *rua*, od którego pochodzi słowo *teruah*? Co znaczy hebrajskie słowo *taka*? Co ukazuje użycie tego ostatniego słowa w Psalmie 81:4 w przeciwieństwie do dwóch pierwszych słów? Jak jest ukazany kontrast między słowami w wierszach 3, 4, 7? Jakie znaczenie tych słów (*rua i teruah*) ukazuje wiersz 9? Na co wskazuje w związku z tym 4 Moj. 31:6? O czym pouczają w tej sprawie inne teksty, w których jest użyte słowo *rua*? W których jest użyte słowo *teruah*? Jakie jeszcze inne rozważanie dowodzi tej myśli? W jaki zazwyczaj sposób odbywa się postęp Prawdy ? Jakie dwa rodzaje tekstów dowodzą tego?

(10) Podaj przykład tego w sprawie brata Russella w związku z 3 Moj. roz. 16 i Cieniami Przybytku! W związku z Okupem! W związku z ofiarą za grzech, Przymierzami i Pośrednikiem! Jakie są kontrasty między Adamem i Chrystusem? Podaj pojęcie odnośnie powszechnego zbawienia od potępienia i wiecznego zbawienia! Wyjaśnij to na przykładzie sporu dotyczącego Wtórego Przyjścia! Wyłumacz typy takich cytowanych rozwinięć Prawdy! W otwarciu jakiej innej formy Prawdy jest to widoczne? W jaki sposób okazuje się to, jeśli chodzi o ostatnie pokrewne czynności Elijasza i Elizeusza? W szóstym przesiewaniu? W broniach ku zabijaniu? W przypowieści o groszu? W figurze i pozafigurze Ruty? Jakie są przykłady tego odnośnie wielu tekstów Pisma Św. w sporze z J.F.R.? W sporze z Adamem Rutherfordem? W sporze na temat Wielkiego Grona i klasy Młodocianych Godnych? Co było szczególną oznaką wszystkich sporów w Epifanii? Dlaczego tak było?

(11) Dlaczego były trąbienia na alarmy ? Dlaczego trąbiono na pierwszy alarm? Jaki był tego rezultaty Co przedstawiają trzy pokolenia na wschód od przybytku? Co było pozafigurą pierwszego alarmu? Jaki to miało wpływ na łączące się z tym wyznania? Dlaczego trąbiono na drugi alarm? Co było tego rezultatem? Co przedstawiają trzy pokolenia na południe od przybytku? Co jest pozafigurą drugiego alarmu? Jaki wpływ miał on na odpowiednie trzy pokolenia? Dlaczego nie ma specjalnej wzmian-

ki o trzecim i czwartym alarmie? Dlaczego to nie było zrobione? Co bezpośrednio oznacza ich trąbienie? Pośrednio? Dlaczego trąbiono na trzeci alarm? Co z niego wynikło? Co przedstawiają trzy pokolenia na zachód od przybytku? Co jest pozafigurą trzeciego alarmu? Jaki miał on wpływ na związane z tym pokolenia? Dlaczego został otrąbiony czwarty alarm? Co z tego wyniknęło? Co przedstawiają trzy pokolenia na północ od przybytku? Co jest pozafigurą czwartego alarmu? Jaki miał on wpływ na łączące się z tym pokolenia? Co jest zsumowaniem tych pozafigur dla owych pokoleń? Jaka jest pozafiguralna myśl wierszy 5 i 6?

(12) Jaki kontrast jest ukazany w wierszu 7? Co jest podkreślone w wierszu 7 w sposób pozytywny a co w negatywny? Co jest typowo przedstawione w wierszu 7? Kiedy można a kiedy nie można posługiwać się sporem? Dlaczego spór nie powinien być używany w zwykłych wypadkach? Czego powinniśmy unikać, gdy chcemy pozyskać innych? Czego powinniśmy unikać, jeżeli chcemy zwalczać błędy? Jakiej metody powinniśmy wtedy używać? Jaki jest zazwyczaj najlepszy sposób rozpowszechniania Prawdy? Gdzie to jest poświadczane przez naszego Pastora? Co jest właściwym używaniem kontrowersji? Do jakich celów kontrowersja nie jest właściwa? Jaka metoda jest wtedy najbardziej korzystna? Jakie przysłowie wyraża tę myśl? W jakich formach naszej służby powinniśmy unikać kontrowersji? Czego powinniśmy wtedy używać? W jakich formach służby powinniśmy użyć metody kontrowersji? Dlaczego? Jak mogliśmy streścić pozafigurálną naukę w. 7?

(13) Czym przywilejem było trąbienie w trąby w figurze i pozafigurze? Przez kogo pozafigurálne trąbienie zaczynało się w każdej epoce Kościoła? Który członek każdej gwiazdy rozpoczynał je? Co stanowi wyjątek w tej zasadzie? Kto rozpoczął trąbienie w Kościele Efeskim? Dlaczego ten wyjątek był zrobiony? Jak św. Piotr dokonał tego? Wymień siedmiu głównych wodzów siedmiu Kościołów! Czym jest te siedem Kościołów? Co uczyniło sześciu pozostałych z tych głównych wodzów, jeśli chodzi o symboliczne trąbienie? Ilu było w gwiazdach pomiędzy Żniwami? Ilu oni mieli specjalnych pomocników? Ilu było z tych dwóch rodzajów sług? Jak możemy dowieść, że ta ich liczba jest prawdziwa? Kto postępował za każdą z tych par w trąbieniu?

(14) Jaka grupa braci jest tego przykładem? Jak to było z Janem Wesselem, jego specjalnym pomocnikiem i innymi? Z Savonarolą i innymi? Z Lutrem i innymi? Ze Zwinglim i innymi? Jakie były różnice w poselstwie każdego z nich? Co wszyscy oni wspólnie podkreślali? Jaką była ich odmienna praca w stosunku do przywódców bez korony i do ludu? Jak długo takie trąbienie trwało? Gdzie widzieliśmy tego rodzaju działanie i jego rezultaty?

(15) O czym mówi wiersz 9? Przeciwno czemu chrześcijanin ma bojować? Przeciwno czyjemu kierownictwu? W jakich formach? Co ci wrogowie czynią przeciwko Nowemu Stworzeniu? Jaka jest ich liczba? Co Nowe Stworzenie mu-

si czynić z powodu tak licznych utrapień? Gdzie nas trapią ci wrogowie? Co jest Chanaanem Wieku Ewangelii? Jakie są pozafigury mieszkańców Chanaanu? Gdzie przebywa Prawda i jej Duch? Jaka część tych ziem jest zamieszkała przez pozaobrazowych Izraelitów? Przez pozaobrazowych mieszkańców Chanaanu? Co zgodnie z tym, jest polem walki Ducha? Co chce osiągnąć Szatan, świat i ciało przez pozafiguralnych mieszkańców Chanaanu? Jakie armie biorą udział w tym boju? Kto dowodzi pozaobrazowymi Izraelitami? Co jest przedmiotem walki? Od czego zależy jej wynik?

(16) Czego obietnicą było trąbienie alarmowe? Co jest tego dobrym przykładem? Na co jest figurą 4 Moj. roz. 31? Na kogo jest figurą Finees? Jego trąbienie na alarm? Co działo pozafiguralne trąbienie na alarm przez Fineesa? Jakie były działalności naszego Pastora w innych fazach walki z grzechem? Co on uczynił, jeśli chodzi o walkę z grzechem? W jaki sposób dokonał tego? Jak bracia osiągnęli dzięki temu zwycięstwo? Co uczynił on, gdy chodzi o walkę z samolubstwem? Jakimi środkami tego dokonywał? W jaki sposób bracia dzięki temu osiągnęli zwycięstwo? Jak były przedstawiane łączące się z tym Prawdy, by stały się pozafiguralnym trąbieniem alarmowym? Co nasz Pastor czynił, jeśli chodzi o walkę ze światowością? Jakimi środkami tego dokonywał? W jaki sposób bracia dzięki temu uzyskali zwycięstwo?

(17) Jaką obietnicę Bóg dał Izraelowi w wierszu 9? Pod jakim warunkiem? Co to wyobraża? W jaki sposób hebrajskie wyrażenie przetłumaczone „przed Panem” może być także przełożone? W jaki sposób poprzednie wyrażenie może być rozumiane? Następne? Dlaczego myśl z drugiego sposobu przełożenia może być urzeczywistniona? Jaki jest tego rezultat? W jakich aspektach walki? Jaki fakt tego dowodzi? Gdzie można znaleźć dużo przykładów tego? Specjalnie kiedy? Od czego zależy wielkość zwycięstwa? Klęsk? Jakie klęski członków Małego Stada to tłumaczy? Czyje to jeszcze klęski tłumaczy? Jak potem będą się oni zachowywać względem Prawdy? Czyje jeszcze doświadczenia są tego przykładem? Czyją ostateczną klęskę tłumaczy ta zasada?

(18) Co można łatwo wywnioskować na podstawie naszych dotychczasowych rozważań? Co właściwie czynimy, gdy śpiewamy Hymn nr 24? Na podstawie czego jest to tym więcej zrozumiałe? Jakie były jeszcze okoliczności poza wojną, marszami i zgromadzeniami przy których trąbiono w trąby; ile ich było? W związku z takimi ofiarami to się odbywało? O jakich świętach uroczystych jest tutaj mowa (czym one były)? Ile było nowiów księżycy? Który z nich był świętem uroczystym? Jakie były dni radości ludu Izraelskiego? Podaj przykłady niektórych z nich! Co przedstawiały ofiary całopalenia? Ofiary spokojne? W jaki sposób Bóg zmanifestował przyjęcie ofiary Jezusa w Wieku Ewangelii?

(19) Co wyobraża Sabat? Co na Wiek Ewangelii przedstawia Święto Przejścia obchodzone w dniu 14 Nisan? Siedem dni świąt praśników? Zielone świątki? Dzień nowiu księżycy

siódmego miesiąca? Dzień pojednania? Święto kuczek? Nowie księżycy? Dni radości?

(20) W związku z powyższym, co przedstawiają figuralne dni uroczyste, dni nowiu księżycy i dni radości? Co dokonuje Jezus w związku z ich pozafigurami? Co wyobraża trąbienie w trąby ponad tymi dwoma rodzajami ofiary? Ponad całopalną i spokojną ofiarą Sabatu? Ponad tymi dwiema ofiarami w Święto Przejścia z 14 Nisan? Ponad tymi dwiema ofiarami z siedmiu dni świąt Wielkanocnych? Ponad tymi dwiema ofiarami z Zielonych Świątek?

(21) Ponad tymi dwiema ofiarami w roczny siódmy dzień nowiu? W dniu pojednania? W dniu kuczek? W dni nowiów księżycy? W dni radości? Co oznacza to trąbienie w pozafigurze, w związku z pozafiguralnymi ofiarami całopalenia i spokojnymi? Jak to może być określone innymi słowami? Jaka z tego wynika nauka? Co powinniśmy czynić w związku z uczuciami wyrażonymi w Hymnie nr 24?

(22) Co jest zapisane w 4 Moj. 10:11 — 36? Z jakimi innymi dwoma tekstami Pisma Św. to się specjalnie łączy? Na czym ta łączność polega? Co na to wskazuje? Co jest konieczne dla zrozumienia pozafigur z wierszy 11-36? Jaki będzie wynik zrozumienia tych tekstów? Czego dobrym przykładem są te trzy teksty Pisma Św.? W jaki sposób jest to powiedziane w Biblii u Izajasza 28:10, 13? Co w związku z tym jest powiedziane o ludzie Bożym u Izajasza 28:11, 12?

(23) Jaka jest data wyruszenia z góry Synaj? Kiedy to nastąpiło, jeśli chodzi o stosunek Pana do zakończenia Święta Przejścia? W którym dniu to święto się zakończyło? Czego dowodzi porównanie w. 11 z 4 Moj. 9:11? Dlaczego? Czego Bóg by żądał, gdyby tak nie było? Jak długo trwała pierwsza wędrówka z Synaj? Jakie dwie alternatywy są możliwe do przyjęcia w związku z faktem, że Izraelici byli w podróży 21-ego drugiego miesiąca? Która z tych alternatyw jest prawdopodobnie błędna? Dlaczego? Co jest przedstawione przez wyrażenie „puszcza Synaj”? Co wyprowadziło z niej Izraelitów? Kto przy tej okazji niósł skrzynię przymierza? Kto zazwyczaj ją nosił? Jak tego dowodzą cytowane teksty? Co dowodzi, że oni nie mogli tego czynić w tym wypadku? W jakim stosunku były przybytek i obłok, jeżeli wiodły one wtedy poczet? Jak cytowane teksty dowodzą, że tylko w wypadkach wyjątkowych Kapłani nieśli arkę? Co oni wyobrażają przez czynienie tak? Co wyobraża niesienie arki przez Kapłanów?

(24) Ilu jednotysięcznych dni dotyka Wiek Ewangelii? Jakie fakty dowodzą tego, że trzy dni pierwszej wędrówki przedstawiają Wiek Ewangelii? Dlaczego? Na co nam pozwala to określenie czasu? Co innymi słowy przedstawia ta pierwsza wędrówka? Jak ten fakt łączy się pozytywnie i negatywnie z innymi pozafigurami Wieku Ewangelii z 4 księgi Mojżeszowej? Jakie są przykłady wyszczególnionych pozafigur Wieku Ewangelii? Ogólnych pozafigur Wieku Ewangelii? Co pozwalają nam uczynić fakty pokazane w tym paragrafie? Jakie dwie rzeczy potwier-

dają to, jeśli chodzi o rozpoczęcie się pozafigury? W jaki sposób w. 34 określa to bezpośrednio mówiąc o typowym (początku) wyruszeniu? Jakie dwa fakty dowodzą tego, jeśli chodzi o zakończenie tej pozafiguralnej pierwszej wędrówki?

(25) Co jest podane w w. 12? Ile czasu trwała ta podróż? Jaka odległość dzieliła Synaj od Faramu? Jaką myśl nasuwa ta przestrzeń, jeśli chodzi o podróż trzydniową? Czego miarą są te trzy dni? Czego nie ma w tekście? Co należy wywnioskować z faktu, że nie ma mowy o postojach? Co oznacza słowo *Synaj* i co ono tutaj przedstawia? Co przedstawia *Faran*? Co jest przedstawione przez zatrzymanie się obłoku w trzecim dniu w *Faran*? W zgodzie z czym Izrael przedsięwziął tę podróż? Co to przedstawia? Dlaczego Bóg pochwałiał wyruszenie tych dwunastu pozaobrazowych pokoleń w drogę? Jaki związek ma z tym Ps. 45:10 i jak łączy się z tą myślą? Co ten tekst oznacza? Dlaczego te wyznania są nazwane córkami królewskimi? Co jest przedstawione przez wyrażenie w ang. Biblii, że ruszyli się Izraelici według rozkazanania Pańskiego przez rękę Mojżesza?

(26) Dlaczego musimy rozważać pewne rzeczy, nim przystąpimy do studiowania wierszy 14—28? Jaki naturalny wniosek nasuwa się, gdy się czyta o czasowym porządku wyruszania figuralnych pokoleń w podróż? Zrozumienie jakiego faktu nie pozwala na tego rodzaju przypuszczenie? Jak to jest okazane na przykładach Kościołów: Kalwinistycznego, Grecko-Katolickiego, Rzymsko-Katolickiego i Luterńskiego w związku z pokoleniami, które przedstawiają te Kościoły? Jaki rodzaj porządku nie jest więc wskazany w tym miejscu? W jakim zakresie jest to prawdziwe, a w jakim nie? Jakie pozaobrazowe pokolenie nie jest wyjątkiem względem tej drugiej zasady? Dlaczego nie? Jakiego rodzaju porządek jest utrzymany w pozafigurze? Jaka była postać na sztandarze obozu Judy? Co ta postać oznacza? Jaka była postać na sztandarze obozu Efraima? Co ona oznacza? Jaka była postać na sztandarze obozu Dana? Co ona oznacza? Dlaczego w każdym wypadku postać oznaczała odpowiedni przymiot?

(27) W związku z poprzednim, co wyobrażały postacie na sztandarach? Do zrozumienia czego nas to przygotowuje? Co na to wskazuje? Co przedstawiał Juda? Jaka jest jego doktryna szafarska? Jaka jest główna myśl tej doktryny? W jaki sposób tekst Pisma Św. na to wskazuje? Co wyobrażał Isaschar? Jaka jest jego szafarska doktryna? Jaka jest centralna myśl tej doktryny? W jaki sposób tekst Pisma Św. na to wskazuje? Co wyobrażał Isaschar? Jaka jest jego szafarska doktryna? Jaka jest centralna myśl tej doktryny? Jak cytowany tekst Pisma Św. na to wskazuje? Co więc jest naczelną myślą pozaobrazowego obozu na wschód? Na co wskaże pod tym względem zbadanie pozaobrazowego obozu na południe? Co przedstawia Ruben? Jaka jest doktryna szafarska tego Kościoła? Co jest jej główną myślą? Jak tego dowodzi cytowany tekst Pisma Św.? Co wyobraża Symeon? Jaka jest szafarska doktryna tego Kościoła? Co jest centralną myślą tej doktryny? Jak przytoczone wiersze dowodzą

togo? Co wyobraża Gad? Jaka jest jego doktryna szafarska? Co jest jej centralną myślą? Jak tego dowodzi przytoczony tekst? Jaką konkluzję można wyciągnąć z dyskusji dotyczącej pozaobrazowego obozu na południe?

(28) Co wyobraża Efraim? Jaka jest szafarska doktryna tego Kościoła? Co jest centralną myślą tej doktryny? Jak tego dowodzi Pismo Św.? Co wyobraża Manases? Jaka jest szafarska doktryna tego Kościoła? Co jest jej centralną myślą? Jak tego dowodzi Pismo Św.? Co wyobraża Benjamin? Jaka jest jego szafarska nauka? Co jest centralną myślą tej doktryny? Jak tego dowodzi cytowany tekst Pisma Św.? Co z tego wynika, jeśli chodzi o główną myśl pozaobrazowego obozu na zachód? Co wyobraża Dan? Jaka jest jego szafarska nauka? Co jest jej centralną myślą? Jak tego dowodzą teksty Pisma Św.? Co wyobraża Aser? Jaka jest jego szafarska nauka? Co jest jej centralną myślą? Jak zacytowane wiersze tego dowodzą? Co przedstawia Neftali? Jaka jest jego szafarska doktryna? Co jest jej centralną myślą? Jak tego dowodzą cytowane wiersze? Co z tego wynika, jeśli chodzi o centralną myśl pozaobrazowego obozu na północ? Czego nasze badanie dowodzi w sposób pozytywny i negatywny? Czego ono dowodzi, jeśli chodzi o trzy pokolenia w każdym obozie i czas ich wyruszenia? Jakie pozaobrazowe pokolenie nie jest też wyjątkiem w tej zasadzie?

(29) Co zgodnie z wierszem 14 podróżowało najpierw? Co to wyobraża? W jaki sposób jest to prawdziwe? W jakim porządku, jeśli chodzi o ich rozwój, są powiązane trzy odpowiednie doktryny? Dlaczego doktryna o Wieczerzy Pańskiej ukazuje się pierwsza ze wszystkich trzech? W jakich dwóch znaczeniach przychodzi ona jako pierwsza? Co to pozwala nam widzieć w związku z wodzami, którzy utracili swe korony, członkami Małego Stadka i działalnością kościelną sekt, a pozaobrazowym marszem? Co będzie czynione w czasie tłumaczenia wędrówki każdego pokolenia? Dlaczego? Od jakiego pozaobrazowego pokolenia rozpoczyna się nasze studium? Co oznacza i co wyobraża Juda? Jakie są dwie nazwy Kościoła Kalwinistycznego? Kto zaczął ogłaszać prawdę Reformacji dotyczącą Wieczerzy Pańskiej? Na czym ta prawda polegała? Jakiego rodzaju niezrozumiana prawda łączyła się z trzecim rarysem Wieczerzy Pańskiej? Jaki był rezultat ogłoszenia prawdy Reformacji przez Zwinglięgo? Jak długo ruch ten pozostał ruchem Małego Stadka?

(30) Co stało się z tym ruchem? Pod czym przewodnictwem? Kiedy? Jacy byli jego pomocnicy? Co oni stworzyli? Gdzie ta praca jest bardziej szczegółowo przedstawiona? Jaki jest porównawczo rozmiar Kościoła Kalwinistycznego? Kiedy rozpoczyna się wędrówka pozaobrazowego Judy? Co przedstawia wyruszenie Judy pod przewodnictwem Naasona? Przeciwko jakim dwóm błędom w związku z Wieczerzą Pańską oni walczyli? Jaki był defensywny charakter tego sporu? Jaki ofensywny? Do jakich dwóch celów używali oni Biblii w tej kontrowersji? Jaki był tego rezultat? Jakie konstruktywne użytki czynili oni z Wieczerzy Pańskiej? W jaki sposób do każdego z osobna i w stosunku do innych używali oni Biblii dla tych czterech celów? Jak

są one wyobrażone? W jaki sposób wojownicy z pokolenia Judy, oraz inni z pokolenia Judy, są w figuralnym stosunku do tych czterech użytków Biblii stosowanych przez członków Kościoła Kalwinistycznego? Co oni przez to swoje działanie wywalczyli?

(31) Jakie było drugie pokolenie obozu Judy? Co to imię oznacza? Kto był jego przywódcą? Co jego imię oznacza? Co oznacza imię jego ojca? Co było pozafigurą tego pokolenia? Który członek Małego Stadka rozpoczął ruch z czasem przemieniony w Kościół Kampbellitów? Jaka była jego nauka? Kiedy i gdzie on ją zapoczątkował? Czego był on członkiem? Kto był jego specjalnym towarzyszem — pomocnikiem? Gdzie i kiedy rozpoczął swą specjalną pracę? Kto dołączył się do nich w rozgłaszaniu poselstwa? Jaki był te-

go rezultat? Czego wypełnieniem była ta praca? Kto zaczął zamieniać ten ruch w sektę? Kto podtrzymywał go w tej sekciarskiej pracy? Jaki był rezultat ich pracy? Co sprawiło że przywódcy bez koron rozpoczęli swą pracę ofiarowania? Czym oni byli w marszu? Jak oni rozpoczęli pozafiguralny marsz Isaschara? Co nastąpiło po ich ofiarowaniu? Co jest przedstawione przez nieprzywódców Isaschara wyruszających w podróż? Jakie cztery sprawy są zawarte w marszu Isascharytów? W jakim stopniu uczynili oni użytek ze swej doktryny szafarskiej? Jaki wpływ mieli oni na innych? Co oni przez to uczynili jeżeli chodzi o moc Bożą?

(*Ciąg dalszy nastąpi*)
(T. P. 1953, 88; 1954, 84)

DUCH ŚWIĘTY – JEGO ŚWIADECTWO - ODPOWIEDZI NA NIEUZASADNIONE ARGUMENTY

(E. tom 15, roz. 10)

JEGO ŚWIADECTWO. POWSZECHNE BŁĘDNE POJĘCIE. JEGO ZNACZENIE. JEGO SIEDEM CZĘŚCI. JEGO ZASTOSOWANIE DO GODNYCH. ODPOWIEDZI NA NIEUZASADNIONE ARGUMENTY.

PIERWSZĄ część tego rozdziału chcemy poświęcić badaniu o świadectwie Ducha Św., czyli przedmiotowi, co do którego istnieje wiele zamieszania. Niektórzy myślą, że odczuwanie Ducha jest wybujałością uczuć. Niektórzy upewniwszy się co do przebaczenia, które uzyskują przyjmując Chrystusa jako Zbawiciela i radując się tym, myślą, że ta ich radość jest świadectwem synostwa Bożego nie zdając sobie sprawy z faktu, że synostwo Boże w czasie Wieku Ewangelii rozpoczyna się po poświęceniu i spłodzeniu z Ducha. Myślą więc oni, że ich zwyczajne wesołe usposobienia są świadectwem Ducha, zapominając o tym, że wesołość może być dziedziczną i nie okazać się niczym więcej, jak tylko rezultatem dobrego stanu zdrowia, humoru, którego nie napotykają przeciwności, pomyślności, lub naturalnego pogodnego usposobienia, a nie wyłączną cechą synostwa Bożego. Inni znów myślą, że marzenie o stanie szczęśliwości jest dowodem synostwa, zapominając o tym, że marzenia są wynikiem wyobraźni działającej bez kontroli. Jeszcze inni biorą swe wizje za dowód synostwa Bożego. Na przykład pewien wieśniak, metodysta, znalazł na swym polu dość grubą tekturę, na której były wybite litery I.O.CH. w jasnozłoty kolorach i zaraz pobiegł do swego biskupa mówiąc, że Bóg mu dał zarówno świadectwo Ducha, jak i wezwanie do głoszenia Ewangelii, bo tłumaczył sobie, że litery te miały wyrażać myśl: „Idź ogłaszać Chrystusa”. Biskup jednak wiedząc, że on nie nadaje się do służby kaznodziejskiej, powiedział mu, że te litery bynajmniej nie oznaczają: „Idź ogłaszać Chrystusa”, ale znaczą: „Idź orać chłopie!” Inni znów słyszą głosy, mówiące im, że są synami Bożymi, nie zdając sobie sprawy z tego, iż Bóg do nas w ten sposób nie mówi, lecz czynią to upadli aniołowie. Wreszcie jeszcze inni doznają wrażeń (często pochodzących z własnej pychy,

lub zbyt wielkiego mniemania o samym sobie), że są oni synami Bożymi i biorą te wrażenia za świadectwo Ducha nie rozumiejąc, że takie wrażenia często dają demony dla zwodniczych celów.

Oczywiście żadna z tych rzeczy nie jest świadectwem Ducha. Często uczucia radości i zachwyty odchodzą tak, jak przysły. Może to zaś nastąpić wskutek choroby, bólu, strat, rozczarowań, naszych win, kłopotów rodzinnych, trudności, braków, prześladowań, poważnych przeszkód itd. Gdy zaś radość i entuzjazm opuszcza tych ludzi, zaczynają oni martwić się czy są synami Bożymi. Tym to sposobem wiele osób podobnie myślących traci to, co uważają za świadectwo *Ducha*, z powodu chorób wątroby lub żołądka! *Ich* świadectwo opuszcza ich właśnie wtedy, gdy najwięcej potrzebują upewnienia, iż są synami Bożymi. Sny, wizje, głosy i wrażenia, nie są zapewnieniami od Boga; lecz pochodzą albo z ciała, albo od wroga, albo od świata i oczywiście nie mogą być świadectwem ducha. Gdy zaś ktoś na nich polega i im się poddaje, wiodą go do rozczarowań i w wielu wypadkach zamieniają wierzących w niewierzących. Dawanie tego rodzaju złudzeń jest celem Przeciwnika, by zwieść co do świadectwa Ducha. Szatan, świat i ciało są zwodnicze w ogólności, a także i w tej sprawie. Możemy być pewni, znając naturę, źródło, cel i rezultaty tego rodzaju „świadectw”, że Bóg nie jest ich Autorem, lecz że pochodzą one raczej od Jego przeciwnika, świata lub ciała, czasami od jednego z nich, czasami od dwóch, lub nawet od wszystkich trzech razem. Strzeżmy się tych wszystkich rzekomych świadectw, które są urojeniami, prowadzącymi tych, którzy w nie wierzą, w bagniska rozczarowań, niewiary i apostazji.

W wyrażeniu „świadectwo Ducha”, słowo Duch jest użyte nie w znaczeniu serca, ale

w znaczeniu umysłu Bożego, bo co się tyczy znaczeń tego słowa, to słowo to, tak jak jest wyrażone w Biblii, oznacza Prawdę. Już niejednokrotnie zwracaliśmy uwagę na fakt, że słowo *duch* posiada co najmniej jedenaście różnych znaczeń w Biblii, a jednym z nich jest nauczanie; jeśli chodzi o Ducha Bożego to w tym sensie oznacza on Prawdę. Skomentujemy niektóre teksty podające to znaczenie słowa *duch*, po pierwsze w sensie nauczania w ogóle, a po drugie w sensie nauczania Bożego czyli Prawdy. Oto kilka tekstów ze Starego Testamentu: Sofar mówi o swym wyrozumieniu w dyskusji z Ijobem jako o duchu (nauczaniu) tak jak on pojmuje tę sprawę (Ijoba 20: 3), a więc w tym wypadku określa on swą fałszywą naukę; Elifas, mówi o Ijobie, którego uważał za człowieka złego powiada, że nauczanie ust jego się skończy (Ijoba 15: 30). Ijob mówi, że nauczanie ust jego było obce jego żonie (19: 17). Pan mówi o naukach błędzących, że one ich zniszczą (Iz. 33: 11); i że oni błędzą w doktrynie (Iz. 29: 24); że fałszywi nauczyciele idą za swą własną nauką (Ezech. 13: 3) i że nie mają ducha opartego na zdrowych zasadach (Ozeasz 9: 7; Mich. 2: 11). Bóg obiecuje, iż sprawi, że fałszywe nauki znikną z tej ziemi (Zach. 13: 2). Powyższe teksty posługują się słowem *duch* w znaczeniu nauki, która jest fałszywa. Obecnie podamy kilka przykładów tego słowa ze Starego Testamentu, użytego w znaczeniu Prawdy. Bóg ogłosił, że Jego nauka nie będzie zawsze przez sług Jego przeprowadzana drogą walki ze złymi (1 Moj. 6: 3). Jego słudzy mówią, że przez swą naukę Bóg świadczy przeciw grzesznikom (Neh. 9: 30). Mówiąc o bałwanach różnych wyznań, Bóg oświadcza, że nie ma prawdy w ich wyrazicielach (Ps. 135: 17). Mówiąc o Prawdzie Chrystusowej symbolicznie zabijającej złych, Bóg oświadcza, że zabije niezbożnych duchem warg swoich (Iz. 11: 4). Bóg ogłasza, że nauczania ludzi światowych są błędem, a nie prawdą (Iz. 31: 3).

Teraz podamy komentarze odnośnie kilku tekstów z Nowego Testamentu w których to słowo jest użyte w obydwu znaczeniach: zarówno na oznaczenie nauki w ogóle, jak i Prawdy w szczególności. Bóg przez św. Pawła mówi, że Paweł nie głosił braciom odnośnie Wtórego Przyjścia, jakoby miało ono nastąpić za jego czasów (2 Tes. 2:2). Daje On ostrzeżenie przed zwodniczymi naukami (1 Tym. 4:1, drugie użycie tego słowa). Bóg ostrzega nas, byśmy nie

wierzyli każdej doktrynie, którą nam przedstawiają, lecz byśmy ją wypróbowali, ponieważ wielu fałszywych nauczycieli wyszło na świat (1 Jana 4: 1). Dalej pokazuje nam On jeden sposób odróżnienia fałszywej nauki: każda nauka niezgodna z okupem, jest błędna (1 Jana 4: 3, 6 [drugie użycie słowa]). Jan widział trzy fałszywe nauki występujące i określa je jako nauki upadłych aniołów (Obj. 16: 13, 14) pokazując nam, że Babilon jest twierdzą błędnej nauki (Obj. 18: 2). Następnie komentarze zostaną podane w związku z niektórymi tekstami Nowego Testamentu, gdzie słowo *duch* jest użyte w znaczeniu Prawdy. Apostoł Paweł zapewnia nas, że Jezus przez naukę Swych głosicieli, zniszczy Antychrysta (2 Tes. 2: 8). Prawda zabraniała Pawłowi mówić w niektórych miejscach, gdzie ludzki charakter wskazywał, że nie byłaby ona przyjęta (Dz. Ap. 16: 6, 7). Było to w zgodzie z nauką (Duchem Św.) Starego Testamentu i umysłem apostołskim, by nie zmuszać wierzących pogan do obrzezki (Dz. Ap. 15: 28). Nauki Pisma Św. często są nazywane powiedzeniami Ducha Św. (Dz. Ap. 28: 25; Żyd. 3: 7, 9; 8; 10: 15). Apostoł Paweł pisze, że duch jawnie mówi, czyli że Prawda wyraźnie poucza, iż nadchodzą czasy niebezpieczne, w których będą głoszone fałszywe nauki (1 Tym. 4: 1). Apostoł Jan oświadcza, że możemy poznać Prawdę Bożą, gdy nauka jest zgodna z okupem (1 Jana 4: 2). Nazywa on wprost ducha - Prawdą (1 Jana 5: 6). Przez wyrażenie „siedem duchów Bożych” rozumie się siedem głównych części nauk biblijnych: doktryny, przykazania, obietnice, napominania, proroctwa, historie i typy (Obj. 1: 4; 3: 1; 4: 5; 5: 6). W Objawieniu często jest używane słowo *duch* na określenie Prawdy (Obj. 2: 7, 11, 17, 29; 3: 6, 13, 22; 14: 13; 19: 10; 22: 17). W związku z tym widzimy, że jednym ze znaczeń słowa *duch* (w hebrajskim - *ruach*, w greckim - *pneuma*) jest prawdziwa lub fałszywa nauka. Gdy chodzi o naukę fałszywą, słowo to oznacza błąd, gdy zaś jest mowa o nauce prawdziwej - Prawdą.

Najważniejszym tekstem Nowego Testamentu w sprawie świadectwa Ducha jest Rzym. 8: 16. W tym tekście pierwsze użycie słowa *duch* oznacza prawdę jako myśli Boże wyrażone w Biblii. Dlatego też, obecnie podamy znaczenie tego tekstu, objaśniając go w następujący sposób.

(*Ciąg dalszy nastąpi*)

TERAŹNIEJSZA PRAWDA i ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII
NIEZALEŻNY DWUMIESIĘCZNIK RELIGIJNY
WYDAWANY PRZEZ ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

Pismo to, wolne od sekt, organizacji i wyznań ludzkich, lecz raczej przywiązane do Boga tak jak rozumie Jego Słowo, jest wydawane w obronie Prawdy parousyjnej udzielonej od Pana przez „wiernego Sługę”, jako podstawy dla wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy; w obronie zarządzeń czarteru i testamentu, które dał Pan przez „wiernego Sługę”, aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie, a także w celu przedstawienia i obrony rozwijającej się

Prawdy epifanicznej, która jest pokarmem na czas słuszny dla ludu Pańskiego ze wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się jej udzielać. Może ono być wysyłane bezpłatnie, podobnie jak za czasów br. Russella, dla biednych z ludu Pańskiego lub innych pragnących tego osób. Zamówienia i wpłaty prosimy kierować na adres: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Zarząd Główny, II Oddział Miejski PKO w Poznaniu, numer konta: 122-14-200301.